

# Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

 Stevilka 13a  
 Leto VII  
 Posamezna  
 številka po  
 2 Din

 Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani,  
 Tyrševa cesta 29/I. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal  
 št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393.

Ljubljana, 6. aprila 1935

 Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse  
 leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov,  
 v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

## Vzemite, berite in sami sodite!

**Pred Vami je eden izmed najlepših romancov, kar ste jih kdaj brali. To je ljubezenski roman dveh mladih bitij, ki sta se zaljubili drugo v drugo, pa si tega nista upali priznati. Zakaj ona je neizmerno bogata in razvajena milijonarjeva hči... sicer pa sami berite in sodite!**

I

Na tlakovanem dvorišču neke velike palače blizu Vaclavovega trga je stal dolg in eleganten avto. Na stopnici tega avta je sedel šofer, visok plavalas mož kakih tridesetih let, in čital knjigo, čaka, kdaj ga bodo poklicali.

Ko je bral najmanj že eno uro, ko se je na vrhu širokih stopnic prikazala Suzana Kreugerjeva, hči bogatega tovarnarja in uglednega denarnega mogočnika. Bila je prej visoke kakor srednje postave; v okusni in lepo prilagojeni se ji temni obleki je delovala tako elegantno, da so se nehote oči mimo idočih ustavljale na njej. Glavo je nosila pokoncu; iz sleherne črte njenega pravilno oblikovanega obraza sta dihala ponos in samozavest.

Njen oče je bil sicer poštenjak in v svoji stroki sposoben mož, toda na drugih poljih smodnika ne bi iznašel. Med vojno precej lahko pridobljeno imetje mu je malo stopilo v glavo, a tudi pri njegovih hčeri ni ostalo brez sledu. Suzana je bila sicer v srcu dobro in pošteno dekle, le nekoliko preveč razvajena; ni je bilo želje, ki bi se ji smela odreči, če si jo je vtepla v glavo.

Da je še imela mater, bi ji bila morda nekoliko unesla njen le preveč samosvoji in ponosni značaj. Umrli ji je, ko je bila še otrok. Oče se je že dobro leto nato v drugo poročil; vzela je ženo, ki je bila pač še premlada in preveč življenja željna, da bi mogla biti popolnoma nesebična vzgojiteljica mladostni pastorki. Zato je Suzana rasla tako rekoč le sama nase navezana, in ni čudo, če ji je bila lastna volja prva in poclavilna zapoved.

Okoli nje se je kar gnetlo snubecev, toda bistro dekle jih je koj izpregledala, da molijo v njej pred vsem zlatega malika; to je še bolj povzdignilo njen ponos in še povečalo prezir, ki jo je navdajal do njenih bližnjih. Hkratu je pa v njej rasla zavest, da si z denarjem lahko vse kupi in vsakogar.

In tako ni čudo, da je Suzani pri dvajsetih letih skoraj zmerom ležal na ustnicah usmev prezira — a ne prezira močnega nasproti slabemu! Ne; navdajal jo je nedoločen gnus do duševnosti, ki je zavladala po svetovni vojni; do hlapčevskega oboževanja bogastva, naj je že pošteno pridobljeno ali ne; do elegantnih pustolovcev, ki padajo pred milijoni v prah; do vseh teh človeških zavedavcev, ki so vsak trenutek pripravljani suženjsko izpolniti slednjo bogatinovo željo.

Zato je Suzana stopala po ulici s ponosno dvignjeno glavo, trdno prepričana, da sega visoko iznad svoje okolice; imela se je malone za Boga, saj ni vedela, kaj je beda, saj ni še nikoli okusila križev in težav za vsakdanji kruh borečega se siromaka.

Ko je bila že skoraj pri avtomobilu, se je ustavila.

Nekaj korakov od njega je po-

Ker večina v tem romanu nastopajočih oseb še živi, smo izpremenili vsa imena oseb, krajev in ulic.



gledala po šoferju. Mladi mož je se zmerom bral svojo knjigo in je ni opazil. Njene oči so se ustavile na tihem občudovala njegove postave, toli visoke in širokopleče, da se ji je zdel pravi orjak.

kor da ne bi človeku že pri tem imenu vstale v spominu revolucije, komunisti in sovjeti! Ne, ime



... Jean je hlastno skočil iz avta in dvignil deklico v naročje...

na pravilnem profilu njegovega obraza in na gostih kodrastih plavkih lasih, potem so pa zdrknile na njegova mogočna ramena in negovane roke z dolgimi prsti in rožnatimi nohti... Suzana je osupnila.

»Vraga, saj je pravi lepoteč!« je rekla sama pri sebi.

Toda kakor bi se bila s tem tihim priznanjem ponižala pred njim, je koj nato še bolj vzravnila glavo. In z glasom, ki je moral zabežati, toliko mrzlega prezira je bilo v njem, je vprašala:

»He — ali ste vi novi šofer?«

Mož se je obrnil in zagledal tako ljubko in elegantno dekle, da ga je nehote vrglo pokoncu.

»Da, gospodična,« je odgovoril brez sleherne hlapčevske ponižnosti.

Suzana si ni mogla kaj, da ne bi

»Menda vam je oče povedal... da boste samo mene vozili?«

»Gospod Kreuger mi je sporočil, da bom izključno samo njegovi hčeri na razpolago.«

Zdelo se ji je, da njegova izgovorjava malce po tujem zateza. Obenem so ji udarile v oči njegova bela polt, njegove zasanjane sinje oči in neznano domotožje v njih.

»Če se ne motim, ste tujec,« je pripomnila.

»Da, Rus sem.«

»Kako vam je ime?«

»Aleksander Nižinskij.«

Še zmerom ga je z visoko vzravnano glavo merila od nog do glave. Potem je pa z neprikritim prezirrom skomignila z rameni:

»Aleksander! Šofer pa tako dolgo ime! Strašno!.. In še Rus po vrhu! Lepo priporočilo! Rus! Ka-

vam bo Jean in svoje narodnosti ne boste obešali na veliki zvon.«

Mladi orjak se je zgenil. Njegov blede obraz je pokrila bežna rdečica in iz hladnih oči mu je udaril blisk. Trenutek se je zdelo, da premišlja, ali naj odgovori. Toda Suzana je z istim zapovedovalnim glasom, ne da bi bila pobesila oči in ne da bi bila njegovo ogorčenost vzela na znanje, ukazala, stopaje v avto:

»V Modno galerijo! Pa brž!«

Vrata so se zaprla za njo. Ne meneč se za slabo prikrito šoferjevo osuplost, se je udobno zleknila na sedežu, vzela koketno v roke dozo za puder in začela obdelovati svoj mladostno sveži obraz.

Toda mladi mož se je bil med tem že osvestil. Začudenje v njegovih očeh se je umeknilo pogljetivosti.

»Povojna milijonarka, kajpadate si je rekel na tihem. Skoraj se mu je zasmilila. »Lepa zunanost, a kaj, ko ima dušo navadnega muzikanta!«

Počasi in preudarno je zasedel svoje mesto in pognal motor. Brez ropota, lagotno in prožno je veliki avto švignil čez tlak.

II

Pred veletrgovino, ki jo je označila šoferju, je Suzana potrkala na steklo.

»Stojte, Jean!« mu je zapovedala skozi govornico cev.

Avto se je ustavil.

»Premislila sem se,« je rekla.

»Peljite me do kapucinske cerkve!«

»Prosim.«

Toda vzlic pristanku se je zdelo, kakor bi se šofer obotavljal. Suzana je videla, da je vzela iz žepa droban kašipot Prage in začel listati v njem.

Spet je vzela v roke govornico cev.

»Ali ne veste, kje je to?«

»Res, gospodična, ne spominjam se natanko, kje naj bi bila ta cerkev.«

»V gornjem delu Otokarjeve ulice.«

Sicer ni mogla videti začudenja, ki se je takrat prikazalo na obrazu mladega moža, toda ker ni odgovoril, je ponovila:

»Rekla sem vam, v gornjem delu Otokarjeve ulice. Ne veste? Nu, v Vrhovcih!«

»Pač, že vem. Toda mislim sem, da sem slabo slišal.«

Suzana je nervozno vztrepotala. »Tako, zdaj pa naprej, ko veste, kam! Premišljali boste jutri.«

Avto je zamolklo zabrnal in tiho in prožno zdrsnil pod spretno roko, ki ga je vodila.

Mladi Rus se je res čudil. Ker očitno ni bil vajen služiti tako oholim gospodarjem, kakor je bila ta milijonarska lutka, se mu je zdel kraj, ki mu ga je deklica imenovala, tem nenavadnejši. Zadoosti je poznal Prago in je vedel, da se v Otokarjevi ulici ne kažejo ravno ljudje, ki stanujejo sredi mesta.

Promet je bil velik in trajalo je dobrih deset minut, preden se je avto ustavil pred Kapucini.

Suzana si je morala sama odpreti vrata, zakaj šofer ni prav nič kazal volje, da bi to storil namestu nje. Z zanimanjem si je ogledoval lepo cerkev, ki so ji delavci ravno popravljali streho. Mlado milijonarko je zgrabil srd.

»Lahko bi se bili pobrigali in odprli vrata, kadar mislim izstopiti. Izvolite rajši opravljati svoje službo, ne pa prodajati zijala in strmeti v zrak!«

Rus se je počasi obrnil k njej:

»Prosim gospodično, da mi oprostite, toda gospod Kreuger mi je dejal, da ji bo stregel poseben sluga, kadar bo kam šla.«

»Ha, ha, poseben sluga! Dobra je ta! Želim, da mi boste popolnoma na razpolago, karkoli bi potrebovala.«

Šofer ni odgovoril. Zagledal je bil na pločniku drobno dekletce kakih šestih let. Hitela je s steklenico piva v roki, tedaj ji je pa spodrsnilo in je padla po tleh.

Steklenica se je razbila in pivo se je razlilo v umazano lužo.

Otrok je vstal z okrvavljenimi rokami in obupno strmel v mokre črepine. Potem se mu je pa utrgal iz ust obupen jok.

Jean — poslednjega bomo tako imenovali, ko so ga že pri Kreugerjevih krstili na to ime — je hlastno skočil iz avta in je bil z enim skokom pri deklici.

»Ali si se hudo potolkla, si-  
rota?«

»Ne... samo...« hitilaj ji je zadrnil grlo. »Razbita steklenica... Doma me bodo natepli.«

Rus se je sklonil k otroku in pogledal njegove drobne okrvavljene roke. Na srečo praske niso bile nevarne.

»Ne joči, punčka, saj ti bom jaz dal za drugo steklenico, pa te ne bo nihče tepel.«

Potegnil je iz žepa bankovec za deset kron in ga stisnil otroku v roko.

»Ná, pa si drugo kupi... in glej, da ne boš še enkrat padla.«  
Otrok je odhitel; solze so mu bile popolnoma usehnile.

Suzana je nemo opazovala ta prizor. Zbodlo jo je, da si je šofer dovolil tako svoboščino, med tem ko je ona z njim govorila. Tudi jo je spravljal v zadrego, da so ljudje postajali okoli avta in bolščali vanjo; zakaj Suzana ni marala biti središče splošne pozornosti.

Ko se je Rus vrnil, je zamrmrala s stisnjenimi zobmi, a vendar tako glasno, da jo je moral slišati:

»Tak človekoljubje tudi uganjamo?«

Obrnil se je k njej.

»Ne, gospodična. To je zgolj sebičnost.«

»Sebičnost?«

»Da; ne maram gledati jokajočih otrok.«

Takrat je vsa slaba volja udarila iz Suzane na dan.

»Že prav. Jaz pa ne maram takšnega javnega razkazovanja plemenitosti. V moji navzočnosti izvolite paziti, da se boste tako obnašali, kakor človek od vas zahteva.«

Šofer je skozi polpriprte trepalnice dolgo opazoval to mlado in ponosno lice, ki zahteva od njega tolikšno hlapčevstvo. Stal je nepremično in visoko vzravan. Njegove stisnjene ustnice so zadržale porogljivi odgovor, ki mu je silil na dan.

Suzana se je morala zadovoljiti z njegovim molkom. Vesela, da mu je dala okusiti vso težo svoje veljave, bi se bila rada zdaj pokazala nekoliko blagohotnejšo in je prijazneje povzela:

»Ostali boste tu in me počakali. Mogoče me precéj dolgo ne bo, a to naj vas ne skrbi.«

»Kakor želite, gospodična.«

Zavila je proti cerkvi, a že po nekaj korakih se je obrnila in pogledala šoferja.

Le-ta je bil že zavzel svoje mesto in ne meneč se za ljudi okoli sebe, potegnil iz žepa knjigo in se zatopil v branje.

Hči gospoda Kreugerja je za trenutek obstala: nepristopni šofer ji je zbujal večje spoštovanje, kakor si je sama marala priznati. Toda Suzana ni bila vajena dolgo hoditi okoli kakšne stvari in se je rada hitro odločila.

Vrnila se je nazaj k avtomobilu in prijazno vprašala:

»Koliko vam plača moj oče na mesec, Jean?«

»Dva tisoč kron, gospodična,« je odgovoril mladi mož, presenečen nad takšnim vprašanjem.

»Ni mogoče! Toliko?«

»Da, ker ne bom v hiši jedel ne spal. Stanoval bom zunaj in tudi hrano bom imel drugod.«

»Aha! Stanovali boste in... Dobro, Jean, tudi od mene boste toliko dobili kakor od očeta, zakaj mnogo mi je do tega, da sem zadovoljna s postrežbo.«

Omahnil je z roko in brez navdušenja dejal:

»Hvala, gospodična... a tudi drugače bi vam vestno služil.«

»Vem, toda jaz sem zelo samo svoje dekle. Zato ne želim samo, da se mi boste slepo pokorili, temveč da bom lahko tudi svobodno ravnala po svoji volji, ne da bi se moji ljudje čutili poklicane, vzemirjati se zaradi mene ali me pa celo nadzirati.«

Šofer ni odgovoril. Sam pri sebi se je izpraševal, kam neki meri.

In ker je trdovratno molčal, je povzela:

»Kar se pa vas še posebej tiče, želim, da imate ušesa za to, da ne boste slišali, in oči, da ne boste videli.«

Sprejel je to na znanje z nagnjenjem glave.

»Upam, da me razumete,« je še dodala. »Mislim, da se smem na molk svojega šoferja popolnoma zanesti.«

»Nem bom, kakor želite,« je obljubil.

To je bistven pogoj za najin dogovor. Pri sleherni še tako majhni nemolčečnosti in še tako nedolžni radovednosti tvegata, da prideta ob doklado, ki sem jo navrgla iz lastnega nagiba — doklado, ki vam bo skupaj z očetovo plačo vrgla prav lep zaslužek na mesec.«

V njegovih očeh se je v drugo utrnil blisk. Le zakaj tako nerodno o denarju govori — ko ji je vendar brez tega obljubil molčečnost!

»Zanesite se, znam molčati,« je mrzlo odgovoril.

»Torej se razumeva?«

»Upam da, gospodična.«

Kako ga je mikalo, da bi bil dodal: »Česa si ne domišljate! Ali mislite, da me res zanima, kaj vi počenjate?« Toda premagal se je. Suzana ni bila po njegovem okusu. Njena oholost in hladnost sta bili živo nasprotje njegovi ruski mehki. Tudi se mu je zdela njena skrivnostnost nekam neprimerna za tako mlado dekle.

Zamišljeno ji je sledil z očmi, ko je krenila proti cerkvi.

Bila je lepo dekle, jo ji je moral priznati. Visoka postava jo je delala starejšo, kakor je bila v resnici, zato so pa njene velike temne oči, napeta rdeča usta in drobni vrat toliko bolj izdajali šele pravkar odraslega otroka... zraven pa še razvajenega in slabo vzgojenega, si je dejal sam pri sebi.

Ko ga je Kreuger vzel v službo, mu je dejal:

»Opravka boste imeli samo z mojo hčerjo in z nikom drugim. Dekle je še mlado, dvajset let ima šele, in bi rada malo spoznala življenje. Zanesem se na vas, da ji boste pomagali ustreči njeni radovednosti, samo pazite, da boste znali združiti hitrost z varnostjo. Vam, njenemu šoferju, izročim v varstvo svojega edinega otroka. Ali se upate prevzeti odgovornost za njeno življenje? Ali se čutite vredni mojega zaupanja?«

Pristal je bil, zanašajoč se na svoje večletno izkustvo v avtomobilski stroki.

Toda zdaj se je dejal, da bi bil najbrže odbil, če bi bil Kreugerjevo hčer bolje poznal. Služba sama ga ni strašila. Ko se je zatekel k šoferstvu, k poklicu, ki se še svoj živ dan ni poskusil v njem, se je sam pri sebi trdno odločil, da bo potrpežljivo prenesel sleherni nevskečnost, ki bi se mu namerila. Toda doživeti je moral, da je šla Suzanina oblastnost njegovemu ponosu le preveč do živga; ali bo imel toliko moči, da bo molčal na zbadljive pripombe razvajenega otroka? In naposled, ali se sploh spodobi, da vzame denar iz ženskih rok?

Dolgo je tako razmišljal, sam vase zatopjen. Komaj je bil službo nastopil, že se je čutil neskončno truden od nje.

Sedel je brez misli na svojem sedežu, še knjigo je bil odložil, ker se mu ni dalo brati.

Zdajci je pa vztrepetal. Za seboj je zaslišal že znani zapovedovalni glas:

»Na Vaclavov trg! Hitro!«

In že je deklica sedela v avtu. Rus je nehote pogledal na uro pred seboj, vdeleno zraven hitrostnega števca. In med tem ko je pognal motor, je ves osupel dognal, da manjka le še deset minut do štirih.

Hči gospoda Kreugerja je bila ostala v kapucinski cerkvi nič manj ko eno uro in tri četrti...

### III

Življenje na Vaclavskem trgu je šlo svojo običajno pot.

Jean je vozil dan za dnem mlado Kreugerjevo hčer po elegantnih okrajih prestolnice.

Ze dvakrat sta se ustavila pred kapucinsko cerkvijo, a drugič je šofer čakal še dalj kakor prvič. Zašel se je že vznemirjati; akočil je iz avtomobila in krenil v cerkev.

Hram božji je bil prazen. Med stebri in v skritih kotičkih v kapelah ni bilo nikjer videti ženske

postave. Tedaj je pa zagledal odprta vrata ravno na nasprotni strani, kjer je bila Suzana vstopila. Razumel je: tam je deklica smuknila iz cerkve!

Šofer je bil sicer na to pripravljen, a vzlic temu ga je razkritje nekoliko razočaralo.

Ze od prvega dne je slutil, da mu mlada milijonarka nekaj prikriva. Kdo bo pač verjel, da hodi opravljat cerkveno pobožnost v tako oddaljen kraj!

Nekaj je moral biti po sredi. Deklica s temi vožnjami v predmestno cerkev nekaj prikriva.

Mladega Rusa je ta misel užalostila. Le kakšno bolešno ali sramotno skrivnost skuša utajiti v tem kotičku, kjer nikomur ne pride na um, da bi jo iskal?

Vrnil se je nazaj k avtu. Čakal je že kakih deset minut, ko se je Suzana prikazala. Imela je vse rdeče oči kakor od solz, in mlademu šoferju se je zdela silno pretresena.

»Brž, Jean, mudi se mi!«

Šofer ni odgovoril, toda en sam pogled mu je razodel nemir v njenih očeh, razdejanost njenega obraza in trepet njenih rok.

»Danes je pa moralo biti vroče!« si je rekel na tihem, ko je pognal motor.

Sam pri sebi je bil prepričan, da hodi Suzana na skrivne sestanke. Najbrže je zaljubljena, a jo je sram priznati pred ljudmi.

Ob tej misli je šoferja obšel skoraj prezir do mlade milijonarke, ki se spušča v takšne pustolovščine. Njen oholi obraz — čeprav mu ni odrekal lepote — se je po njegovem kaj malo ujemal s takšnim skritim ljubimkanjem.

A nekaj mora le biti na stvari, si je dejal, drugače pač ne bi bila zahtevala od svojega šoferja tolikšne zamolčljivosti. Ali ni sama ponosno razglasila želje po popolni neodvisnosti?

Jean je iskal v spominu zadnjih dni, da bi našel tistega, zaradi katerega bi bila utegnila mlada milijonarka pustiti v nemar prirodno opreznost svojega spola. Toda iskal je zaman: našel ni nikogar, da bi za mogel spraviti v zvezo z mladim dekletom. Da ni nemara po sredi kakšna... hm... pokvarjena strast ali pa še kaj hujšega?

Resnici na ljubo moramo povedati, da je mladega Rusa obhajalo mešano čuvstvo grenkobe in gneva ob misli, da morda nevede igra ponižujočo vlogo pri sramotni pustolovščini.

Danes je Jeana še posebno grizla vest. Ali ne bi bilo poštenje, če mlado milijonarko pusti, naj sama opravlja svoje tajinstvene reči?

Toda potem se je spomnil, kako se je Suzana vselej vračala čudno pobita s teh dolgih izostankov, in dejal si je, da prihaja njegovo ogorčenje nekoliko pozno.

»Ne, ne, prav gotovo pojde danes poslednjič na ta sestanek... in potem bo konec!«

Toda bil je v zmoti.

Minilo je nekaj dni, ne da bi bila Suzana šla v Vrhovico. Zato se je pa prihodnji teden prikazala nekega popoldne spet v svoji temni obleki; Jean je pri priči ugenil, kam pojde pot.

Prišla je k avtomobilu počasi, kakor nekam zaverovana.

Toda preden je vstopila, je rekla tiho, da je ni mogel nihče slišati razen njega:

»Vozite do konca tramvajske proge. Tam vas bom že poklicala.«

Storil je tako. Notranji glas mu je rekel, da bo danes izvedel nekaj novega.

Par metrov pred dogovorjenim krajem se je avto ustavil. Suzana je poklicala šoferja skozi govorilno cev:

»Prisedite k meni, Jean.«

Presenečen se je obrnil k deklici, ki ga je steklo ločilo od nje. In vs osupel je videl, kako mu je z roko pokazala prazno mesto zraven sebe.

Mladi mož ni z ničimer izdal, da ga čudi tako nepričakovana zaupnost in da ga tolikšna milost navdaja z zadoščanjem; kakor bi šlo za docela vsakdanjo stvar, je izstopil in prisedel k njej.

»Poslušajte me, Jean! Potrebujem vas in vas prosim, da razumete moje želje.«

»Na razpolago sem vam.«

»Morate me spremiti. Opravke imam v bližini.«

»Pa avto?«

»Pustila ga bova kraj cerkve... tam kjer ni toliko prometa in kjer bo po vašem najbolj na varnem.«

»Dobro! A kam greva?«

»V neko majhno ulico... na koncu bližnje pasaže.«

»Za cerkvijo?«

»Ne, še dalje... na desni... v gornjem delu Otokarjeve ulice.«

»Ali bom kaj nosil za vas? Ali vam bom drugače pomagal?«

»Ne; samo z menoj boste šli — nič drugega.«

»Prav! Na razpolago sem vam,« je ponovil.

Premišljal je, kako čudna je njena želja. Kaj naj pomeni, da ga kliče s seboj?

Kakor bi ji bil njegov molk izdal misli, ki jih ni povedal na glas, je povzela:

»K nekemu siromaku grem, ki me je neka prijateljica prosila, naj se zanj zavzamem...«

»Delo usmiljenja?«

»Da, nič drugega.«

Sam ni vedel, zakaj mu je kar odleglo po teh njenih besedah.

»Pa vas ta človek potrebuje?«

»Zelo... Zato sama prav ne vem, kaj naj storim. Malo preveč čudne navade ima... pač posledica okolice. Morala bi ga spraviti kam drugam... pa sem mislila, da bi mi mogoče vi pomagali.«

Govorila je nekam obotavljaje se in stregla od strani, kakšen vtis bo njeno pomenilo napravilo nanj.

Toda Jean ni niti trznil. Takšen nastop, proseč in v začregi hkratu, se je tako malo ujemal z njenimi navadami, da si ga Rus ni znal razlagati. Zato je samo ponovil:

»Na razpolago sem vam.«

To zagotovilo je moralo Suzani za zdaj zadoščati. Če bi ji rekel kaj več, si utegne dekle misliti — je pomislil sam pri sebi — da hoče izrabiti njeno zadrego.

In ta njegov strah je bil zelo blizu resnici; zakaj Kreugerjeva hči je čutila, da se je prvič v življenju ponižala in posebej govorila s človekom, ki je bil manj od nje.

To dognanje jo je speklo kakor žerjavica. Sunkovito je vrgla glavo pokoncu in ustnice so se ji še ošabneje zavihale kakor prej.

»Tako, Jean, zdaj se pa vrnite na svoj prostor in storite, kakor sem vam naročila.«

Šofer je dobro čutil ost, toda ta trenutek mu je še mar ni bilo. Misli je le na to, da bo čez nekaj minut poznal vso skrivnost Suzane Kreugerjeve... in da ta skrivnost ni prazno ljubimkanje, pa tudi ne sramotna pustolovščina, kakor se je bal.

### IV

Pustila sta avtomobil ob pločniku pred neko trgovino. Jean je stopil k lastniku in ga prosil, naj bi malo pazil na voz. V tem predmestju takšna skrb ni bila odveč. Potem se je pridružil Suzani.

Bilo je prvič, da sta stopala skupaj. Čeprav je bila ona za žensko precej velika, se je zdela majhna v primeri z njim.

Napravila sta komaj kakih dvajset korakov, ko je Suzana nenadoma ustavila svojega tovariša, kakor bi ji neka misel ne dala miru.

»Jean, nekaj vam moram povedati... Zadnjič sta mi sledila dva neznanca... Bala sem se ju.«

»Kaj sta pa hotela?«

»Kaj sta hotela... Saj veste, kaj hočejo takile predmestniki... Najbrže sta me imela za...«

»Eno izmed svojih!« je odgovoril Jean, videč da ji beseda ne gre prav z jezika.

»Da! Da! Tako bo!« je vzkliknila, vsa vesela, da jo je razumel.

Kar odleglo ji je, ko mu je to priznala. Zdaj vse ve in ga onadva predmestnika pač ne bosta mogla iznenaditi, če se od kod prikazeta.

Rus je pogledal dekletu v oči. Uganil je, da ga je le zato poklicala, ker se je bala. Igral bo tedaj vlogo njenega zaščitnika.

Ta misel ga je zabavala. Toda bil je previden in ni na zunaj pokazal svojih čuvstev.

Suzana zavta tudi ni slutila, kakšne misli roje Jeanu po glavi. Misli je le na to, da se ji zdaj ni treba več bati. Kdo neki bi se jo upal napasti v družbi takšnega velikanca?

Zavila sta v ozko uličico, umazano in smrdljivo. Z oken je viselo

perilo, pred hišami so se pa igrali v blatu razcapani otroci.

»Toda?« je vprašal šofer. Čeprav ni maral na zunaj pokazati, se mu je kraj upiral.

»Da, na koncu ulice.«

»In tu ste vi že sami hodili?«

»Da.«

»Moj poklon! Priznati moram, da ste za mlado gospodično, vzgajeno v čisto drugačni okolici, zelo neustrašni.«

Čutila je skrito grajo v Rusovih besedah.

»Strah mi je neznana reč,« je odgovorila po sili ošabno. A vzlic oholosti njenega glasu ji je zastirala oči neznana otožnost.

Pol ulice sta že imela za seboj, ko je Jean šele opazil, da je prav za prav v zagati. Čisto na koncu ulice je stalo več mož obešenjaške zunanosti v glasnem razgovoru.

»To so oni!« je rekla Suzana in jih pokazala svojemu spremljevalcu. Nehote je zadržala korak.

»Kam sva prav za prav namenjena?«

»Tja... skozi vrata, ki jih oni zakrivajo.«

Počasi sta prihajala bliže. Pred vrati sta se ustavila.

»Katero nadstropje?« je vprašal šofer.

»Tretje,« je kratko odgovorila. Čutila je na sebi nesramne poglede raztrganih obešenjakov in strah ji je zadrnil vrat.

Jean ni pomišljal. Prijel je Suzano kratkomalo pod roko.

»Pojdiva!« je rekel na glas in pogumno stopil naprej. »Oprostite, gospodje.«

Njegov odločni glas in neustrašni korak sta jim bila kakor ukaz. Nehote so se razmaknili in napravili prostor. Najbrže tudi Rusova orjaška postava ni zgrešila svojega učinka.

V veži na desni je Jean zagledal nizka vrata. Bila so odprta; držala so v zakajeno sobo, kjer je bilo zbranih kak tucat mož.

»Prava razbojniška jama!« je pomislil sam pri sebi. In ko je zavil po stopnicah, se je nehote ozrl, ali ju kdo ne zasleduje.

Na vrhu stopnic je ona potrkala na vrata. Odprl jima je mož kakih šestdesetih let. Soba je bila nizka in neprijazna. Šofer se ni mogel premagati, da ne bi dal duška svoji slabi volji.

»Pametna reč, res, v takem kraju miloščino deliti! Ali je to za vas? Mislite, da bi bil vaš oče vesel, če bi izvedel, kakšne prenapetosti uganjate?«

Bilo je prvič, da se je upal tako predrzno z njo govoriti — on, ki je bil drugače tako vljuden in udržljiv. Toda stvar ga je res razsrdila.

»Kako se predrznete...« ga je hotela užaljeno zavrtniti, pa ji je presekal besedo.

»Grajati vas? Verjemite mi, milostljiva gospodična, prav nič me ne mika, da bi tako od blizu spoznal to predmestno drhal. In če se nama kaj neprijetnega zgodi — ali ne bo vsakdo imel pravice, vprašati naju, kaj sva počela v tem kraju?«

»Tak se bojite za svoj sloves?« je porogljivo vprašala.

»Morda tudi za vašega,« je odgovoril nekoliko mehkeje; opazil je, da drgeta.

Ali jo je bilo strah? Ali jo je jeza tako prevzela? Spustila se je na stol in nervozno vztrepetala. Šofer je stopil k njej.

»Oprostite: zaneslo me je. Toda ta kraj se mi je zdel preveč zloglasen; že sama misel, da vas tu vidim, mi je strašna.«

Mož, ki jima je odprl, je imel zunanost bednega in zanemarnega starca. Bil je visoke in suhe postave, lase je imel za svoja leta še neverjetno črne, tudi črte njegovega obraza bi bile še lepe — da niso grehi in siromaštvo, mogoče tudi skrbi vtisnile na njegov obraz pečata prezgodnje starosti.

»Saj bi mu podporo lahko po kom drugem poslali... ali bi se pa zgovorili za kakšen drug kraj,« je menil očitaje šofer.

»Nesrečnež je skoraj na pol hrom,« je vdano odgovorila Suzana. »Razen tega sem obljubila, da bom skrbela zanj in da ga ne bom zapustila. Obljuba je pa sveta reč, tako rekoč dolžnost, ne?«

Njene črne oči so se žalostno zalesketale.

»Da, dolžnost! O, verjemite mi, res mi je sveta dolžnost... neogibna dolžnost, ne pa prenapetost, kakor ste pravkar rekli.«

Solze so ji zalile oči in živčno je sklenila roke na prsih, kakor bi hotela udušiti razburjenje.

Začuden je šofer pogledal domačina in ga premeril od nog do glave. Potlej je pozorno preletel z očmi svojo mlado spremljevalko in naposled se je še enkrat obrnil k starcu z usehlimi lici.

Nikake podobnosti ni bilo med tema dvoma bitjema. Oba sta bila visoka in temnolasa, to je bila pa tudi vsa podobnost med njima.

Šoferjev pogled je potem zletel po sobi. V kotu je stala železna postelja, umazane ruhe in odeje so zanemarjeno visle z nje. In vendar so bile žimnice in posteljina nove, prav tako kakor so bili še novi zametasti naslanjač in dva pletena stola. Jean si je dejal, da je vse to Suzana kupila.

Na mizi so stali kozarci in napol prazne steklenice, iz nekoga papirja so gledali ostanki prekajenega mesa. Ob zidovih na tleh so bila pristonjena slikarska platna, zložena drugo vrh drugega in vsa zaprašena. Na stojalu sredi sobe je bila razpeta slika, predstavljajoča nedodelano žensko glavo.

Šofer se je zdrnil. Slika je bila že stara. Dosti let je moralo miniti od taktat, ko jo je slikar začel delati, toda mlademu možu se je zdelo, kakor bi v tridesetletni ženski, ki ga je gledala s stojala, srečal črte Suzane Kreugerjeve.

In tedaj si je mladi Rus zamisljeno dejal, da bo pač tod ključ od zagonetke, zakaj hodi njegova gospodarica k temu starcu.

Mlada milijonarka si je bila med tem pogumno slekla jopič in začela spravljati posteljo v red.

»Zakaj morate ravno vi opravljati to delo?« je mehko vprašal Jean in stopil k njej. »Zakaj si ne bi sam poskal v svoji okolici ljudi, da mu bodo spravili sobo v red?«

Malodušno je skomignila z rameni:

»Dosti denarja sem mu že dala... In vselej kadar pridem, mi nesrečnež objublja, da bo dal sobo očistiti in perilo oprati — pa ostane vselej pri besedah.«

Obotavlja se, kakor zoper svojo voljo, je iztegnila roko in pokazala na lepo število praznih steklenic, ki so se šopirile v kotu.

»Mislim, da je tamle leglo vsega zla,« je rekla polglasno.

»Motite se — ne pijem,« je dostojanstveno odgovoril stavec.

Jean je vztrepetal. V glasu tega moža je bila neka gosposkost, ki se je čudno pobijala z umazanostjo, sredi katere je živel.

Šofer ga je pogledal pozorneje in oči so mu obisele na губah okoli njegovih ustnic: zavihali sta se v istem loku oblastnosti, kakor ga je že nekajkrat opazil pri Suzani. Le bežen trenutek ga je izpreletelo to spoznanje, toda za potrdilo njegove drzne domneve je bilo dovolj.

V žilah njegove gospodarice in tega zapuščenega starca teče ista kri! Le kako sta si v sorodu?

Trajalo je nekaj sekund, preden se je Jean osvestil od nepričakovane odkritja. Potem se je obrnil k starcu.

»Ne zamerite: kaj pa napravite z denarjem, ki vam ga da gospodična?«

»Več manjših dolgov imam, pa jih po malem odplačujem. Hudo je živeti sredi te drhali: vsi vam vedo, kdaj pridete, in komaj odidete po stopnicah, se že zgrnejo okoli vas, da dobe svoj delež.«

Suzana je skomignila z rameni. Prevečkrat je že slišala te tožbe, da bi ji še šle do živga.

»Ali mi dovolite, da vam jaz kaj svetujem?« je vprašal Jean.

»Prosim! Zdaj ko vse veste, mi s svojim izkustvom res lahko pomagate; saj gotovo bolje poznate nižje ljudstvo kakor jaz.«

Šofer ni odgovoril. Grenko domotožje ga je obslo: spomnil se je, da je nekoč mislil, kako dobro pozna rusko ljudstvo. Tako je mislil do tistega dne, ko se je začelo onc strašno klanje, kjer so našli smrt vsi, ki so mu bili dragi. O, če ji ne bo mogel z drugim pomagati kakor s svojim poznanjem ljudstva, da reši človeško razvalino, ki jo je Suzana hodila obiskovat — potem ji bo pač slaba pomoč.

»Pritožujete se nad okolico, v kateri živite,« se je obrnil k starcu. »Torej ne bi nič imeli proti

## Za pomlad 1935!

smo dobili od največjih domačih čeških in angleških tovarn ogromno izbiro blaga za obleke, plašče, površnike trenčkote itd., itd. po novih znižanih cenah: perilno za ženske obleke . . . od Din 8— naprej svilo gladko in tiskano . . . od „ 12— „ Creppe de Chine gladko . . . od „ 26— „ volneno za ženske obleke . . . od „ 24— „ Kamgarni za moške obleke . . . od „ 90— „

Posebna izbira blaga za birmanske obleke.

## Pridite! Pričakujemo Vas

### Tvrdka NOVAK - LJUBLJANA

KONGRESNI TRG — PRI NUNSKI CERKVI

temu, da daste tej sobi slovo in se nastanite kje drugod?«

»Zakaj ne! Če bi me gospodična vzela k sebi... mogel bi jih kaj malega pomagati v hiši...«

Toda Suzana je odločno odkimala. Šoferju se je ta predlog zdel tako gorostasen, da se ni niti ustavil pri njem.

»Poslušajte,« je povzel. »Radi bi vas spravili od tod. Ko bo vse pripravljeno, bi prišli po vas.«

»Kam me mislite odpeljati? Vedeti hočem.«

»To bomo šele videli. Sicer je pa bolje, da ne veste vnaprej. Ni treba, da bi se var tukajšnji znanci obesili za pete.«

»Pa če ne bom hotel iti proč, ako mi ne poveste, kam me mislite spraviti?«

»Tudi prav, prijatelj, boste pa tu ostali. Samo pota ne smete pozabiti, da ste naju danes poslednjč videli pri sebi.«

Suzana je hotela nekaj reči, toda mladi Rus ji je odmahnil z roko in očmi.

»Dovolite, gospodična, da jaz uredim to stvar. Menda vendar ne mislite iz golega človekojubja do njega podpirati ves njegov okoliš?«

K starcu obrnjen je pa dejal: »Premislite! To je najina poslednja beseda.«

Vse je kazalo, da se mladi Rus ne misli vdati čustvom. Stopil je k Suzani in ji vzel iz rok kozarec, ki ga je ravno hotela obrisati:

»Prepustite rajši to delo drugim rokam. Ljudje, ki hodijo delat družinsko temu človeku in pomagat zapravljati vaše denarje, bi v zahvalo lahko vsaj sobo počedili.«

Glas mladega moža je izdajal tolikšno odločnost, da je Suzana proti svoji volji odnehala.

»Dajte mu toliko, da bo prestal mesec dni,« je povzel Jean. »Doklej se bo pa že kaj izpremenilo. Posebno mu povejte, da ne mislite več prestopiti praga te sobe.«

Deklica se je obotavljala; šoferjev ultimatum je očitno njej prav tako veljal kakor starcu. Toda čeprav se ji je upiralo, da bi se pokorila svojem šoferju, je vendarle storila, kakor ji je svetoval. Zakaj zavedala se je, da se pač ne bo več upala priti brez spremstva semkaj. A na koga drugega naj se neki obrne, če Jean ne bi hotel iti z njo?

Mlada milijonarka se je zatorej poslovila od starca, kakor ji je svetoval Jean. Obrnila sta se k vratom in že hotela oditi, ko sta zaslišala obupni starčev glas:

»Nikar me ne puščajta samega! Saj bom storil, kakor zahtevata!«

»Prav; potem se lahko na naju zanesete!«

In mlada milijonarka in njen šofer sta odšla.

V

Ko so se vrata siromašnega stanovanja zaprla za njima, sta se zagledala na mračnih in vegastih stopnicah.

Na prvi stopnici je Suzana prisluhnila. Zdelo se ji je, kakor da sliši od spodaj neko šušljanje. Strah ji je stisnil srce in se ni upala naprej.

Jean je vzel iz žepa vžigalnik in ga ukresal. Toda bilo je še zmerom pretema, da bi mogel kaj razločiti.

»Pojdite za menoj,« je rekel svoji spremljevalki.

Sel je naprej, trdo stopaje po lesenih stopnicah, da je Suzani strahotno odmevalo v ušesih, tem

strahotneje, ko si je tako zelo želela, da bi mogla neopaženo izgniti.

Na poslednji ploščadi je Jean za trenutek postal. Uzri je bil spodaj družinsko sumljivih ljudi.

Kakor bi trenil, si je poveznil šoferško čepico na uho, potegnul izpod nje šop las na čelo, nato je pa z levico objel Suzano okoli pasu in jo potisnil naprej.

»Hej, punca, kaj bi se bala! Saj sem jaz pri tebi!«

Pri priči ga je razumela. Čeprav ji je srce razbijalo, kakor bi ga ji hotelo raznesti, je pogumno stopila naprej proti skupini mož.

Ker se niso dovolj naglo razmeknili in je eden izmed njih hotel celo po domače vščipniti Suzano v brado, je šofer zagrmel: »S poti, zelenjad! Prostor za mojo punco in mene!«

V velikanovem glasu je bilo toliko odločnosti in takšna neustrašnost je udarjala iz njega, da je drhal momljuje pustila Suzano v miru in se obrnila k njemu. In tedaj so ga šele prav videli, orjaka med njimi, ki sami niso bili majhni, z glavo potuhnjeno gledajočo izpod poveznjene čepice, in z desnico v žepu, očitno stiskaje skrito orožje. Instinktivno so odstopili.

Drzni nastop in njegova orjaška postava sta jih ugnala. Previdno so se rajši umeknili, boječ se, da je ne bi izkupili, če bi se spustili z njim v boj.

Drug za drugim so se tiho porazgubili v zakajeno pivnico v priličju, samo eden si ni mogel kaj, da ne bi dal izraza svojemu priznanju:

»Ta pa ni od včeraj, vrag ga dale!«

Le trije ali štirje niso odnehali. Ustopili so se pred vrata in predrzo prodajali zijala, ko je šla Suzana mimo njih.

»Glej jo, glej! Kako zdravo rdečo barvo ima! Ali bi šla z nami?«

»He, dečko, nimaš nápak: okusa! Kam se ti pa tako mudi?«

Z očmi razširjenimi od groze je Suzana obstala kakor ukopala: noge so ji odrekle pokorščino. Toda Jean jo je prijel pod roko in jo potegnul s seboj. Drhal je še zmerom otrsala svoje umazane jezike, vendar niso kazali namere, da bi šli za njima.

Deklica je bila bled ko zid in vsa se je tresla. Mladi Rus jo je moral čvrsto držati pod roko. Stopala je brez volje in moči, s polpriprtimi očmi, opiraj se nanj kakor neboljen otrok. Brez besede jo je peljal s seboj, počasi in obzirno. In taktat se je spomnil, kako mu je ponosno odgovorila, ni bilo še ura od tega:

»Strah mi je neznana reč!«

Prizanesljivo se je sam pri sebi nasmehnil njeni slabosti; saj jo je ravno ta onemoglost delala šele pravo žensko.

Potrebovala sta več ko deset minut, preden sta prišla do avta. Suzana se je med tem nekoliko opomogla. Že je hotela stopiti v voz, tedaj se je pa nehotela ozrla in zagledala dva ali tri sumljive ljudi, ki so jima sledili od daleč in zbijali neslane šale na njun rovaš.

»Jean, že spet so tukaj zajeceljala, vsa iz uma od strahu.«

»Eh, kaj nama pa zdaj še morejo?« se je zasmejal šofer. »Kar vstopite!«

Odprl ji je vrata.

»Ne, ne — ne tul Zraven vas!« je kriknila z grozo. Živčno je zaloputnila vrata in se hlastno poglala na prednji sedež.

»Brž, Jean! Oh, brž poženite!« Toda Jean se nalašč ni maral preveč dvizgati. Ni hotel drhal pokazati, da beži pred njo. Počasi je stopil v voz in pogljal motor.

Avto se je premaknil ravno v trenutku, ko sta se prva dva prikazala iz one ozke ulice. Zaslišali so se rezki kriki in žvižgi; koj nato je počil strel.

»Zgrešili,« je malomarno dejal Jean.

»Ali so mar streljali?«

»Da, v pnevmatiko, se mi zdi.«

»Saj so potem pravi razbojnik!«

»Kaj hočete: tu so doma. Sama sva kriva, kaj sva pa hodila k njim na obisk. Morate jih razumeti: ta razkošni avto bode njihovo revščino v oči.«

»Saj vendar veste, da sem prišla z dobrodelnim namenom k njim.«

»Nu, v njihovih očeh pa tudi ni nič slabega, da ste jim všeč.«

»Brez vas bi me bili prav gotovo ubili, kaj ne?«

»Kaj šele se je nasmehnil. »Narobe, naučili bi vas, kako se živi... na njihov način, kajpada!«

»Oh, od strahu bi še umrla!«

»Ali zdaj vidite, da tu ni več opravkov za vas?«

In norčevaje se iz samega sebe, je dodal:

»Lepo sem se košatil, kaj? In vendar sem bil samo na pol miren. Boksati se ne znam, boriti tudi ne, orožja nikakega — da je prišlo do spopada, bi bil vzlic svoji velikosti podlegel.«

Občudujoče ga je pogledala. In vendar, kako počasi ste stopali, kako samozavestno!

»Moral sem vam vdihniti zaupanje. Razen tega jih je moj mir nekoliko vznemiril.«

»Bali so se vas.«

Zasmejal se je.

»Časih se je treba napihniti, zaviti oči in pokazati zobe, pa se vas drhal ustraši — čeprav nimate drugega orožja ko gole pesti.«

Polna občudovanja mu je priznala:

»Danes ste bili čudoviti.«

Tako govoreč sta prispela do križišča Napoleonove ceste in ulice Zmaga.

Jean je zavrl avto.

»Pravkar ste prestali prav čeden doživljaj, zato mislim, da vam kozareček okrepčila ne bi škodil. Kavarna tamle na vogalu sicer ni Bog ve kaj — ali imate kaj proti?«

Pristala je, vesela, da ji je snel željo z jezika.

»Res me je bilo strah: še zdaj se mi tresejo noge,« je rekla, ko sta krenila čez pločnik.

Obotavlja se ji je ponudil roko.

»Saj dovolite,« je dejal nekam plaho. Zdrj ko ni bila več v nevarnosti, se ni upal govoriti z njo tako po domače kakor prej.

Toda ona je brez ugovora sprejela njegov roko; še zmerom se je čutila slabotno.

Peljal jo je za marmorno mizo v kotu.

»Kaj bi naročili?«

»Nekaj vročega; mrazi me.«

»Mogoče grog?«

»Da, grog bi se mi prilregel.«

Mehanično je odrinil stol in ji sedel nasproti.

Zakaj je taktat Suzana prestala biti hvaležen otrok v družbi svojega rešitelja in se iznenada izpremenila v gospodično Kreugerjevo, ki sedi za isto mizo s svojim šoferjem?

Sam Bog si ga vedi — če ni bila morda prevelika neprisliljenost, s katero ji je mladi Rus prisedel nasproti.

Naj bo že tako ali tako, ošabno ga je premerila od nog do glave in suho pripomnila:

»Ali bi imeli kaj proti temu, Jean, če bi sedli kam drugam?«

Mladi Rus je od neizmerne osuplosti razširil oči. A že prihodnji mah je razumel: hlastno je vstal, pobral kozarec, ki mu ga je natak ar prinesel, in ga odnesel k drugi mizi.

Suzana je vedela, da ni lepo ravnala, in kes jo je obšel spričo usluge, ki ji jo je bil malo prej napravil. Toda njen ponos je bil močnejši.

»Čeprav!« si je rekla na tihem. »Preveč se je izpozabil. Navaden šofer! Če bi me kdo videl v njegovi družbi!...«

Pogledala je po kavarni. Skoraj vse mize so bile zasedene, vendar ni žive duše poznala. Ljudje so imeli vsak svojo družbo in so bili preveč zatopljeni v svoje pomenke, da bi se utegnili ukvarjati s sosedi pri drugih mizah.

Le za mizo zraven njene je sedel en sam gospod in jo opazoval. S tako vnemo jo je opazoval, da se je že ustrašila, če je ni spoznal; zato si ga je tudi ona pozorneje ogledala.

Neznanec je nemara videl v njenem pazovanju bodril: s pomenljivim smehljajem se je primeknul po baršunasti klopi in položil svoj kozarec na njeno mizo.

»Ali se vam hoče družbe, lepi deklič?« jo je vprašal meni nič tebi nič. »Slučajno sem prišel po opravkih v mesto in ne poznam nikogar; prav veselilo bi me, če bi lahko v vaši družbi končal drevišnji večer.«

»Oprostite, gospod...«

»Ne bojte se, detel Spodoben človek sem in ne mislite, da vas ne bi odškodoval za izgubo časa, ki bi mi ga žrtvovali.«

»Ne poznam vas, gospod,« ga je prezirljivo zavrnila.

»Nu, srček, se bova pa seznanila.«

»Prosim vas, pustite me pri miru.«

»Nikarite, dete... Če vam povem...«

Predrzo jo je prijel okoli pasu. Suzana se je zgrozila. Ne vedoč, kaj počenja, je zagnala kriki:

»Jean! Jean!«

Mladi Rus je bil zatopljen v svoje čemerne misli in toliko da jo je slišal. Pogledal je čez ramo proti njeni mizi. Res je videl nekoga tuja zraven nje, toda kaj se godi, je razumel šele tedaj, ko se je neznanec v drugo hotel približati mladi milijonarki in je Suzana vnovič zagnala krik. Taktat šele je videl, da je deklica pritisnjena ob zid in se nikakor ne more vsiljivca odkrižati.

Mladi mož je vstal, stopil k njeni mizi, se priklonil in vljudno dejal:

»Moj prostor ste zasedli, gospod. Izvolite se odstraniti.«

Tujec se je hotel obotavljati, toda ko je pogledal Jeanu v obraz in videl, kakšnega orjaka ima pred seboj, je nekaj zajeceljal in se jadrno odmeknil k svoji mizi. Mladi Rus je bil nastopil tako prirodno in s takšno izbranostjo, da se je Suzana, še zmerom vsa odrevenela, nehotе vprašala, ali se ji ni sanjalo.

Jean je pomignil natak arju.

»Ta kozarec je goš odov... prinesite mi mojega z onele mize.«

Šele nato se je obrnil k osupli Suzani:

»Oprostite mi predrzno, gospodična, toda prepričan sem, da je bolje, če jaz sedim zraven vas kakor kdo drugi. Sicer pa, ako vam je moja navzočnost v nadlego: izvolite me prezreti.«

Ni mu odgovorila. Kadar je govoril s toli brezhibno vljudnostjo, ji je bilo vselej, kakor bi se v njej skrivala neka sovražnost.

Deklica je bila zelo nezadovoljna sama s seboj. Jezilo jo je, da se je morala danes že v drugo zateči za pomoč k svojem šoferju, nič manj je pa ni grizlo, da ni znala vsiljivega neotesanca zavrniti, kakor se spodobi. Ta dogodek jo je postavil v ponižujoče razmerje do mladega Rusa, ker ga je zdaj morala gledati za isto mizo. Zato si je ubijala glavo, kako bi zamenjala vlogi. Tedaj jo je prešinila dobra misel.

Ko je Jean plačal račun in sta odhajala iz kavarne, je zavihala nos in zlobno pripomnila, da so jo lahko slišali vsi okoli nje:

»Kakšna beznica! Prvič in poslednjč, da sem stopila v tak zakoten lokal.«

»Beznic? Nu, potem pa tvori ravno lep par s hišo, kjer sva bila mal poprej,« je malomarno odgovoril šofer.

In ne da bi bil mladi milijonarki pomagal v voz, je zavzel svoj prostor za krmilom.

VI

Drugo jutro je moral Jean dolgo čakati zapovedi.

Takoj pri prihodu je prišla Suzana sobarica Marinka in mu povedala:

»Gospodična vam sporoča, da ne ve, kdaj se danes odpelje.«

Tako je moral šofer čakati, kdaj se bo mladi gospodični zljubilo.

Kakor vselej, kadar ni imel drugega dela, je vzel iz žepa neko znanstveno knjigo, ki jo je zmerom nosil s seboj, in se zatopil v branje.

Proti enajstim je vnovič prišla Marinka. Novi šofer je bil močno po njenem okusu, zato bi bila rada nase obrnila njegovo pozornost.

»Zmerom v knjigah! To vendar ne gre, če je človek tako mlad!«

»Nimam drugega dela,« je odvrnil, kakor da bi se hotel opravičiti.

»Da, vem, gospodična vas pusti, da jo čakate.«

Nagnila se je k njemu in mu nekam skrivnostno dejala:

»Zdi se mi, da ji danes nisem dosti dobra, da bi vam sporočila njene zapovedi.«

In ker je molčal, ne vedoč, kaj hoče reči, je smeje se dodala:

»Sama bi hotela biti z vami: na pošto me pošilja, vam naj pa sporočim, da pridite k njej.«

»Da pridem k njej?«

»Da, tako je rekla.«

Zaprle je knjigo in jo brez naglice spravil v žep. Sobarica se je zasmejala na glas:

»Nikarite se no delati, kakor da vam nič ne bi bilo do tega, gospod šofer. Kaj pa mislite, kdo je neki naša gospodična? Marsikdo bi si vseh deset obznil, če bi dobil takšno vabilo. Koliko jih je vanjo zaljubljenih — če bi vam jih hotela naštevati, ne bi bila nikoli pri koncu.«

»Že mogoče!« je dejal rasposled, da sploh nekaj reče.

»No, no! Kaj mislite, da bo imela malo milijonov?«

Šofer je vzdignil obrvi.

»Pa nič ne veste, kdo med temi lovci za milijoni je našel milost v njenih očeh?«

Sobarica je skomignila z rameni.

»Takega menda še ni. Ko ji je bilo šestnajst ali osemnajst let, je ljubimkalo z najmanj sto mladimi gospodki. Toda dalje ni prišlo, preveč je bila nepristopna. Zdaj je v letih, ko se dekleta može, pa nikogar ne mara.«

»Najbrže zato, ker je tisti pravi, ki ga ljubi, ne zasnuje?«

»Tudi mogoče! Samo priznala vam ne bo... A če bi že kdo mogel to vedeti, ste to prav gotovo vi.«

»Jaz? Zakaj ravno jaz?«

»Ker jo spremljate na vseh njenih potih.«

»Dajte no, saj ostanem zmerom pred vrati in jo moram počakati. Kako naj potem vem?«

»Nikar se ne delajte tako nerodnega! Če res nočete videti, ste pač slepi.«

»Ali pa še premlad rovinec v hiši, da bi mogel kaj opaziti.«

»Da, tudi to je mogoče, da vam še prav ne zaupa. Zdaj moram pa res odhiteti, saj že četrte ure klepetava. Veste, miss Pašteta je zelo huda, če mora čakati.«

»Zakaj jo pa tako imenujete?«

»Kaj mar ne veste?« se je razposajeno zasmejala. »Nu, oče Kreuger je vendar njega dni izdeloval konzerve...«

»In?«

»Se zmerom ne razumete? Ste pa res počasni, gospod Trdoglavski! Nu, očetu pravimo mister Fižol, materi gospa Grahovka in mladi miss Pašteta — vse to skupaj pa Kreugerjeve. Zdaj menda razumete?«

»Aha!«

»Časih ste mi nekam trdi, kar se možganov tiče. Pa brez zamer, lepi plavalasec! Zdaj moram pa res iti! Če pojdete kdaj v kino, mislite malo na mene, da pojdeva skup.«

Zamišljeno je gledal za njo, ko mu je poskočno odhitela izpred oči. In sam pri sebi si je dejal, da ni praška služinčad nič manj nespoštljiva do svojih gospodarjev kakor petrograjska.

»Mister Fižol... gospa Grahovka... miss Pašteta...«

Kolikšna ironija v teh treh vzdevkih — vzlic neštetim milijonom, ki jih ima v bankah nekdanji konzervni tovarnar! Nehote ga je prevzelo sočutje do teh povojnih bogatašev: pač do konca svojega življenja bodo nosili na čelu pečat svojega nizkega rodu... Aristokratom tako radi očitajo njihove prednike, toda nasproti tistim, ki so iz nič postali milijonarji in z zlatom vladajo svetu, je ljudstvo še dosti neizprosnejše.

Danes je bil Jean drugič v stanovanju Kreugerjevih; prvič je prišel takrat, ko ga je tovarnar najel za šoferja.

Suzana ga je že nestrpno čakala.

»Mudilo se vam pa res ni, se mi zdi!« je suho rekla, ko je stal pred njo.

»Nisem koj našel vaših soban, gospodična.«

»Recite rajši, da vas je bolj zanimal razgovor z Marinko. Gledala sem skozi okno in videla, koliko imata drug drugemu povedati.«

Ni odgovoril. Kaj naj tudi reče?

»Najbrže sta svoje gospodarje obirala, kakor je že navada. Poznam svojo sobarico: jezik ima nabrušen kakor le kafera. Seveda, če ima opravka s kavalirjem, ki ji dvori, ji pa še gladkeje teče.«

Jeanu se ni dalo, da bi se ji zagovarjal zaradi takih reči.

»Če mora kdo dan za drem gledati sobarico, ki ji ne zaupa,« je samo suho pripomnil. »Je bolje, da jo odslovi.«

Način, kako je to rekel, je Suzano vrgel kvišku.

»Kako ste rekli?«

»Da se takšno govorjenje manj spodobi gospodariči, kakor služkinji.«

Premerila ga je od nog do glave.

»Zdi se mi, da se predrznete odgovarjati na nedopusten način.«

»Oprostite, nekatere stvari so nezdržljive z moškim dostojanstvom.«

»Rajši recite z Marinkino čed-

»Nisem mislil, da more človek tako dvomiti o moški besedi. Obljubil sem vam molk in na to obljubo se lahko zanese.«

»O, ko bi vedeli, kako sem vesel... Kolikšen kamen se mi je odvalil s srca! Zdaj šele vidim, da ste mi res vdani. Zato je prav, da se vam izkažem hvaležno... Včeraj ste bili čudoviti! Náte, prosim vas, vzemite!«

Pomudila mu je stotak.

Mladi Rus se je strmo vzravnal. Pogledal je najprej njo, nato pa denar.

»Ničesar mi ne dolgujete, gospodična,« je rekel s stisnjenimi ustnicami. »Spravite denar.«

»Zakaj? Ne, želim, da ga vzamete. Morala vas bom še večkrat prositi kakšne usluge, zato je prav, če vas odškodujem za sitnosti, ki jih imate z menoj.«

»Odškodujete... z denarjem?«

V zadregi je pogledala skozi okno.

»Daru vam menda ne morem dati?«

»Vaša zahvala mi zadošča, gospodična.«

»A meni ne zadošča, meni ne!« je vzkljknila. »Navado imam, da vselej plačam, kadač čutim, da se moram komu oddolžiti za storjeno uslugo.«

Njegovo lice je prešnil nedopovedljiv usmev.

»Zal mi je gospodična, toda ni-

ci je pa vzkliknil s stisnjenimi zobmi:

»Prav, gospodična — pristanem, da me plačate, ko vam je že denar edino na svetu. Naj bo, vzamem ga.«

»Nu, vidite, da je tako vendarle najbolje.«

Parnila je bankovec prederj. Toda on se je zagrohotal.

»Menda se mi vendar ne mislite oddolžiti s takim smešno nizkim zneskom? Rešil sem vam čast, mogoče tudi življenje, z kaj ljudje, ki so vas vzeli na piko, bi se vas bili morda tudi dejansko lotili, če bi se jim zlepa ne podali. Zdi se mi, da sta čast in življenje gospodične Kreugerjeve več vredni kakor samo sto kron.«

Vsa osupla nad temi nepričakovanimi besedami ga je strmo pogledala. On je pa dcdal z glasom, ki se je tresel od poroga:

»Ali niste tudi vi tega mnenja, vi, ki se tako radi odkrižavate svojih dolgov?«

»Koliko želite?« je vprašala, ne vedoč, kaj bi. Mehanično je vzela svojo torbico v roko.

»Pustite tisto rajši, kjer je!« je dejal s pomilovalnim nasmehom.

»Prav gotovo ni v njej toliko, da bi mogli poplačati dekliško čast.«

Skrivila je ustnice in ga oholo zavrnila:

»Povejte, koliko, pa bom rekla svojemu očetu.«

vzkliknil. »Prav to sem hotel slišati iz vaših ust. Saj sem vam malo prej dejal, da mi gospodična ničesar ne dolguje.«

»Stal je pred njo, ves visok in s ponosnim nasmehom, a vendar korekten in spoštljiv, tako da se ni mogla srditi nad njegovo veselostjo.«

Prešinila jo je misel, da se res utegne po svojem poreklu razlikovati od nje. In skoraj brez ošabnosti je dodala:

»Vidim, Jean, da niste navaden šofer. Mislim, da bova še dostikrat trčila drug v drugega.«

»Prav mogoče... ker hočete videti v meni zgolj šoferja.«

Zagledala se je pred se in iznenada postala vsa ženska.

»Torej... torej mi včeraj ni izkazal usluge šofer?«

»Ne, temveč moč.«

Rdečica je zalila Suzano obraz in za trenutek se je zaverovala sama vase. Vedela je, da je po revoluciji mnogo ruskih odličnikov moralo zgrabit za trdo delo. Da ni nemara tudi Jean eden izmed njih? Toda njena naloga pač ni, da bi se spuščala v takšna razglabljanja.

»Mož? Ne, njega ne maram poznati. Zanj mi tudi ni,« je trdo izjavila.

»Tem slabše; zakaj vselej kadar se boste zatekli k moji dobri volji, boste srečali samo njega.«

»Motite se! Samo šoferja poznam, odličnega šoferja, ki mi ga je dal oče na razpolago.«

»Se zmerom s smehom na ustnicah se je priklonil pred njo.«

»Na uslugo sem vam, gospodična.«

»In zato, Jean, vidite, zato me ta zadeva...«

Iskala je besedo, ki ga ne bi razžalila.

»Ta dolgovna zadeva,« je resno dogovoril.

»Da... ta zadeva... žal mi je, da je ne moreva urediti.«

»Odložite jo za pozneje... Govoril sem o strašno visoki številki... že se ne motim, kar o premoženju. Naj poslej karkoli za vas storim, večje odškodnine ne bom nikdar mogel terjati.«

Zasmejal se je. Lastno pretiravanje ga je razorožilo.

»Samo da ne boste povrh terjali še moje glave,« se je zasmejala še ona. »Zakaj strašen upnik ste, Jean!«

S temi besedami mu je sama od sebe nudila roko v slovo.

»Vašo glavo? ... Ne!«

Podržal je drobno Suzanino roko v svoji in jo ogledoval.

»Bog, kako majhno in lepo ročico imate, gospodična! Kraljica ne bi mogla imeti vitkejših prstov.«

Sklonil se je in spoštljivo pritisnil ustnice nanje.

Odšel je bil že, ko je Suzana še zmerom kakor okamenela strmela v svojo roko. Ni se čudila temu poljubu, saj je poljubljanje rok Rusom iz boljših rodbin že v navadi; gledala je le svoje dolge bele prste z rožnatimi nohti.

»Kako majhno in lepo ročico imate... in prste kakor kraljica.«

Ni vedela, ali naj se bolj veseli poklona, ki ga ji je napravil kot moški, ali pa srdi nad predrznostjo, da se ji je kot šofer upal napraviti tak poklon.

## VII

Suzana mu je bila zapovedala: »Vozite ven iz mesta, čez Staro pot in Vinograde in ustavite na Sedlu!«

Ze zdavnaj sta imela mesto za seboj. Cesta je bila lepa in srečala sta le malo avtomobilov. Zdaj se je začelo navkreber. Na desni ju je spremljala vrsta dreves, na levi se je pa čedalje globlje izgubljala dolina pod njima.

Na vrhu je Jean ustavil. Stopila sta ven in se zagledala v slikovito prirodo pod seboj.

»Ali ste kaj mislili, Jean, na našino obljubo nesrečnemu starcu?«

»Mislim sem, gospodična, a kaj naj storim brez vaših navodil?«

Odkimala je,

»Ne, sama se ne maram izpostavljati.«

»To sem si mislil.« Po kratkem obotavljanju je nato nekam plaho dejal:

»Ne zamerite, gospodična, nekaj bi vas vprašal, čeprav vem, da se ne spodobi. Ali vas je zaradi same sebe tako strah razkritja?«

»Zakaj vprašate?«

»Da bom mogel preprečiti morebitno revarnost, če komu grozi.«



...Suzana je vnovič zagnala krik. Mladi mož je vstal in stopil k njeni mizi...

nostjo! Kaže, da se hočete zavzemati zanjo!«

»Mislim, da nihče, kdor noče, ne more mojega obnašanja nasproti njej krivo razlagati.«

»Kaj sta pa potem govorila?«

»O ljubzenskih rečeh prav gotovo ne.«

»Nu, potem je bil pa najbrže včerajšnji popoldan na dnevnem redu.«

Ogorčeno je oporekel: »Če vam beseda, ki sem vam jo dal ondan, ne zadošča, potem res ne vem, kaj naj še rečem.«

»Hml... Vaša beseda!«

»Če dvomite o njej, gospodična, mi pač ne kaže drugega, kakor da odidem.«

Obrnil se je k vratom, toda ona mu je pomignila, naj ostane.

»Prosim vas, Jean, ne razumite me krivo.«

Ustavil se je in trdo pogledal mladi milijonarki v oči. Suzana se je z obema rokama zgrabila za čelo, kakor da bi ji razbijalo v njem.

»Strašno noč imam za seboj... zaradi vas, Jean. Sicer sem bila prepričana, da me ne boste izdali; toda kdo bi vam mogel braniti, da pripovedujete drugim o dogodkih, ki ste jim bili zoper svojo voljo pričale!«

mam navade, da bi jemal denar za dejanja, ki se zde dobro vzgojenemu človeku sama po sebi razumljiva.«

Trudno je odmahnila z roko.

»Dajte no, Jean, ne uganjajte neumnosti! Vzemite, kar je vaše, in stvar je urejena.«

Ni odgovoril. Samo gledal je in njegove oči so se pogrezale v rjene kakor bi hotelo doumeti to žensko dušo, tako pokvarjeno od denarja, da ne razume, da se nekatere stvari ne dajo plačati z denarjem.

»Ali mislite, da je vse na prodaj?« je suho vprašal.

»Mislim, da je za bogataša dolžnost odškodovati tiste, ki mu pomagajo.«

»Ha, ha, denar naj poplača vdanost, prijateljstvo, ljubezen; tako nekako plačate čevljarja ali pa šiviljo — kakor boste nekoč plačali zaročenca in poznejšega moža da vam ga druga ne prevzame.«

Vrglo jo je nazaj, tako jo je osupil pritaženi srd, ki je udaril iz njega.

»Da,« je povzel. »Moj odpor vam je nerazumljiv. Saj me plačate — kaj bi vse drugo!«

To pot se je videlo, da se komaj premaguje, tako ga je užalila njena nespretna radodarnost. Zdaj-

»Koliko? Kako naj vem, kako visoko se cenite! Kako naj vem, za koliko je gospodična Kreugerjeva na prodaj! Če naj bom odkril, moram reči, da spričo vaše lepote, ponosa in ošabnosti pol premoženja vašega očeta ne bi bilo nič preveč, če bi se imeli oddolžiti in izpolniti srčno željo temu ali onemu iz najine dičere včerajšnje družbe.«

»Takšno govorjenje vam prepovem!« je srdito vzkliknila. »Zapomnite si, gospod, da sem poštona dekle!«

»Jaz pa pošton mož, gospodična. Ničesar ne terjam, le to, kar mi gre, če se že hočete iznebiti svojega dolga.«

Bušila je v smeh.

»Pustila sem vas govoriti, da vidim, do kod pojdete s svojim umovanjem. Vaš računček ni napačen sestavljen. Le eno hibo ima...«

»Katero?«

»To, da sedim tule, na varnem, živa in zdrava, in da se mi včerajšnjih razbojnikov ni treba več bati. Če mi torej hočete povedati pameten znesek, ga pri priči sprejmem: moja čast nima prodajne cene, kakor ste blagovolili domnevati! Če bi pa preveč terjali, vam bom rekla: Prijatelj, obrišite se pod nosom!«

»Imenitno!« je zmagoslavno

# Pismo iz mojega kraja

## Razpisujemo 3 nagrade za najboljše prispevke iz domačega kraja

Zadnje mesece smo priobčili lepo število prispevkov naših bralk in bralcev. V njih so zavzeli svoje stališče do članka »Njene sanje«, ki ga je v 50. številki lanskega letnika napisala v »Družinskem tedniku« neka naša bralka.

Iz rokopisov, ki jih dobiva naše uredništvo, vidimo, da je med bralci mnogo takšnih, ki znajo prav lepo napisati svoje misli in se nazorno izraziti o tem, kaj jim je na srcu.

Danes se obračamo na vse tiste, ki so nam že poslali kakšne dopise, nič manj pa tudi na one, ki so doslej stali ob strani. Pozivamo jih k sodelovanju pri naših novih člankih pod naslovom

»Pismo iz mojega kraja«.

Nekaterim med vami se utegne zdeti ta naslov nekoliko nevsakdanji. Morda se boste prvi mah nekam v zadregi vprašali: Kaj neki naj napišem pod naslovom »Pismo iz mojega kraja«?

Denimo, da ste doma iz Novega mesta. Nu, naša želja je, da bi v tem primeru kaj napisali iz Novega mesta. Pisali boste tako nekako, kakor bi pisali svojemu dobremu prijatelju ali prijateljici, ki ju niste videli morda že leto dni, ali pa še dalje. Samo prav malo drugače. Ne mislite, da je to tako strašno težko. Nikakor ne!

Vzemite samo polo papirja, primakni-

te si stekleničico črnila, vzemite v roko držalo s peresom in zamislite se malo. V začetku bo morda težko, nobene misli ne bo hotelo biti od nikoder. Tedaj pa po stari navadi lahko vtaknete držalo med zobe (zdravnik tega sicer ne priporoča), in ko ga takole malo oglodate, se vam kar na lepem zabliška kakšna misel.

Spomnite se morda te ali one kratke pa zanimive zgodovinske povesti iz svojega kraja — zraven pa napišite nemara, zakaj vam je vaš kraj tako drag (ali pa narobe) in zakaj ne bi hoteli prebivati nikjer drugod. Napišite nam kaj o vaših ljudeh, o kavarnah in gostilnah, o originalih vašega kraja, o ulicah in trgovinah, napišite, kakšne vrline imajo vaši ljudje, a tudi... kakšne napake. (Samo ne prezlobno!)

Napišite kaj o hiši, kjer stanujete, o svojih sosedih, o razvajenih otrocih, ki delajo neprestano trušč okoli vas, o gospeh, ki hodijo popoldne druga drugi na kavo obirat svoje prijateljice — pišite nam o vsem tem in o mnogem dru-

gem, kar vam pride na um. In ko ste vse to napisali, nikar ne pozabite prijazne besede o svojem možu ali ženi, o svojih otrocih (otroci se kaj radi iznebe kakšne duhovite ali smešne in dostikrat zadajo vprašanja, ki bi bila vredna, da jih matišemo.) Pišite o svoji dragi materi in očetu, o svoji babici in dedu.

Skratka, napišite nam lepo »Pismo iz mojega kraja«!

Koliko naj tega bo? Ne preveč, to se pravi nikar celih romanov; nikaka umetnost ni na dolgo in na široko pisariti; umetnost je na kratko kaj lepega povedati. Prekratek nam ne bo noben prispevek, samo če bo drugače dober. Če bi bili predolgi, pa sami veste, kako težko jih je spraviti v »Družinski tednik«, ko nam zmerom primanjkuje prostora.

Za najboljše prispevke razpisujemo tri nagrade:

- I. nagrada Din 200.—
- II. nagrada Din 100.—
- III. nagrada Din 50.—

Še nekaj. Kadar kaj napišete uredništvu z željo, da bi bilo objavljeno, je prvi pogoj, če si hočete pridobiti urednika na svojo stran, da pišete samo na eni strani. Drugače ima namreč uredništvo preveč dela s prepisovanjem rokopisov; takšni rokopisi zato ne pridejo hitro na vrsto, pa naj bodo še tako dobri. Zakaj to zahtevamo? Zato, ker ravno tako tiskarna od nas zahteva.

Tudi pazite, da bo vaš rokopis čitljiv in da bodo vse misli lepo s pametjo napisane. Gledati morate vsaj malo na ločila in na to, da ne skačete preveč z ene misli na drugo, drugače pač nihče ne bo vedel, kaj hočete povedati.

Vse porabne prispevke bomo objavili v »Družinskem tedniku«. Izmed njih bomo po zaključku tega natečaja izbrali tri najboljše »pisma« in jih nagradili z gornjimi nagradami.

»Pismo iz mojega kraja« mora biti podpisano. Bodisi s celim imenom, s privzetim imenom ali pa s kratico. Toda ne glede na to, ali se že pod članek podpisate s pravim imenom ali ne, nam morate na posebnem lističu čitljivo sporočiti svoj točni naslov: ime in priimek, poklic, kraj in ulico. Kako naj vam drugače pošljemo nagrado, če si jo slučajno priborite?

Zdaj pa na delo in mnogo sreče in zabave!  
Uredništvo.

»Nikake nevarnosti ni in nikomur ne grozi.« je ošabno odgovorila. A koj nato je prijazenje povzela: »Bojim se le joka in kož... zase in za nekoga, ki mi je zelo drag...«

Skrila je obraz v člani, da utaji solze, ki so se ji nenadoma zalesketale v oči.

Jean jo je gledal brez besed. Trda črta se mu je zarezala v čelo. »Za nekoga, ki mi je zelo drag...« je bila rekla. Skušal je doznati, kdo bi utegnil biti ta nekdo. Toda premalo je še poznal njene znance.

»Ne jočite,« je hripavo dejal. »Gledal bom, da ne bo vaše ime nikdar imenovano v tej zadevi.«

Spustila je roke z obraza in dvignila glavo. Raztreseno mu je pogledala v oči.

»Moramo ga rešiti iz njegovega brolga, spraviti ga moramo v snažno stanovanje in mu poiskati človeka, ki bo zanj skrbel. In potem bo treba določiti, koliko vzdrževalnine naj dobi na mesec, da nam ne bo neprestano na skrbi.«

»In če se vse tako stori, ali boste potem bot z obveznostjo, ki mislite, da jo imate do tega človeka?«

»Da... popolnoma.«

»Dobro... Gledal bom, da izpolnim vaše želje.«

Hvaležno mu je ponudila roko. »Torej se mi le ne bo treba kesati, da sem vam izkazala zaupanje...«

»Ali ste mar dvomili?«

»Sama ne vem. Ko sem vas zapletla v to zadevo, sem se ravnala po čustvu, ki je bilo močnejše od moje volje: strahu. Komu naj se pa drugemu zaupam? Če bi svojim prijateljem o tem pripovedovala, bi se norca delali iz mojega človekoljubja... Pri vas tega ni. Ali ste se kaj čudili, ko ste me videli, da delim milodare nesrečnemu starcu?«

Malo je pomislil. Da, čudil se je! In tisto, kar si je takrat na tihem mislil, bi si drugi še bolj mislili. Vendar je ni hotel razočarati in je molčal.

Ona je povzela:

»Da ni prišla vmes ona tolpa razbojnikov, bi bila lahko izvršila svoj načrt. Obsuli ste me z očitki in srdili ste se, ko sem vas po-tegnila v to stvar. Zato sem se vam morala opravičiti... in zdaj sem na milost in nemilost v vaši oblasti.«

Bolestno je vzdihnila, kakor bi se ji zdel položaj nerazrešljiv.

»Niste na milost in nemilost v moji oblasti,« je hlastno odgovoril. »Zanesite se, moje spoštovanje vam je zagotovljeno.«

»Hvala,« je rekla. Toda v njenem glasu ni bilo tega, kar je povedala beseda. Mladi Rus je zato hladneje dejal:

»Če mi ne zaupate, bodite potolaženi; pri priči lahko odidem in me ne boste nikdar več videli. In pri spominu svoje matere, nje, ki mi je bila najdražja na svetu, se vam zakolnem, da ne boste nikdar več slišali o meni.«

Njegov trdni in odločni glas je Suzani vrnil pogum.

»Ne, ne hodite proč! Zanesem se na vas... in potrebujem vas. Ko bi le hoteli sprejeti kakšno nagrado... koliko mirnejša bi bila potem!«

»Ne vem, zakaj.«

»Kadar imajo ljudje pri kakšni stvari osebno korist, se človek lahko bolj nanje zanes.«

Visoko se je vzravnaval in oči so mu zagorele od ponosa.

»Če je tako, gospodična Kreugerjeva, dovolite: prav je, če se sprijaznite z mislijo, da se smete zaneseti na Aleksandra Nižinskega, ne da bi mu morali zmerom govoriti o nagradi.«

»Nisem vas hotela žaliti,« se je opravičila.

»Če me res nimate namena žaliti, vas prosim, da nikdar več ne govorite o denarju.«

»Ne razumem, odkod tolikšna nesebičnost do mene. Bogata sem in lahko poplačam usluge.«

»Usluga, ki jo terjate od mene, je druge vrste! Za zaupanje gre: človek ga dá, ali pa odreče. Če mi ne zaupate, postaviva piko in ne govoriva več o tem.«

Pogledala ga je, potem je pa tiho pripomnila:

»Kako ste živeli! Še nikdar nisem videla človeka, ki bi bil tako občutljiv kakor vi.«

»Mogoče zato, ker ne marate okoli sebe ljudi, ki bi imeli pravico biti občutljivi.«

»Če bi bili meni enaki, Jean, bi morale pravkaršnje vaše besede razžaliti hčer mojega očeta.«

Ugriznil se je v ustnice, da bi zadržal odgovor; ni maral biti nevljuden nasproti ženski.

Suzana ga je pogledala od strani:

»Že spet sem vas razsrdila!«

»Kaj še! Sami ste dobro povedali, da vam nisem enak!... Prevelik prepad naju loči!«

Vzlic neoporečni vpljudnosti njegovega glasu se je Suzani zdelo, da sliši v njem neskončen prezir — in vendar njen šofer pač ni mogel imeti takega namena. Ali ji ni bilo mar Suzana Kreuger

ime? In ni bila hči mnogokratnega milijonarja, ki so se vsi po trebuhu plazili pred njo?

Mlada milijonarka se je nehote zamislila. Šofer je spoštoval njen molk.

Med tem se je bilo okoli njih stemnilo. Zdelo se je, kakor da bi legel mrak na zemljo. Toda bili so le veliki črni oblaki, ki so iznenada prepregli ves nebesni svod.

Zdajci je potegnil silen piš in dvignil prah in listje v vrtincu s tal.

Jean je planil pokoncu. Čutil je, da se pripravlja k nevihti.

»Gospodična, brž nazaj! Drugače bova mokral!«

A toliko da sta stopila v avto, ko se je že vilo. Na mah se je cesta izpremenila v hudournik, čedalje bolj naraščajoč in grozeč. Iz temnih oblakov so udarjali bliski, da je vid jemalo.

Šofer je moral pokazati vse svoje znanje in hladnokrvnost, da je srečno spravil avto v zavetje širokega previsa ob znožju pobočja. Tam sta počakala, da se je vihar nad njunima glavama malo polegal. Šele tedaj je Jean pognal motor.

Pot, ki je zanj malo prej potreboval komaj pol ure, je zdaj vozil dobri dve uri, teko počasi in oprezno je moral šofirati zaradi razdrte ceste in rup na njej. Zato je pa srečno spravil avto nepoškodovan domov in tudi njegovi varovanki se ni nič hudega zgodilo.

Na Vaclavskem trgu so bili že v skrbeh. Ko je stari Kreuger zagledal svojo hčer, se mu je odvalil kamen od srca.

»Hvala Bogu, da si prišla! V kakšnem strahu smo že bili! Že ob sami misli, da si Bog ve kje popolnoma sama sredi nevihte in noči, me je groza prevzela.«

»Saj nisem bila sama, oče,« je neskrbno odgovorila Suzana in poljubila očeta na čelo. »Kadar sem z Jeanom, vas ni treba biti strah: čudovit šofer vam je in

hladnokrven kakor le kdo. V njegovi družbi sem zmerom brez skrbi.«

Oče se je obrnil k Rusu. Mladi mož si je bil ravno slačil premočeni suknjič.

»Ali ste slišali, prijatelj, kaj pravi moja hči? Da ste čudoviti!«

»Mislim, da nisem ničesar posebnega storil,« je skromno odvrnil mladi mož. »Slo je le za to, da brez škode pripeljem avto nazaj — nu, malo paziti je bilo treba, pa je šlo.«

»Da, dobro je bilo treba odpreti oči! Zato ste zaslužili nagrado. Oglasite se jutri dopoldne pri meni, čakal vas bo stotak.«

Suzana je udarila v smeh.

»Na, zdaj ste menda zadovoljni?« je porogljivo vzkliknila. In ne da bi bila počakala odgovora, je dodala:

»Ali je vaša šoferska spretnost zadeva posebne sorte — ali vam gre pa nemara tudi nocoj zgolj za zaupanje ali nezaupanje?«

Malec zlobno se je nasmehnil, preden je odgovoril:

»Z veseljem sprejem nagrado gospoda Kreugerja. Zakaj namejnena je šoferju.«

»Imenitno! Če ne bom mogla ponoči zaspati, bom ugibala, kakšna je razlika med njegovim stotakom in mojim.«

»Nikar! Ni vredno... Bojim se, da boste po nepotrebnem prišli ob spajke.«

Stopila je k njemu in v oči se ji je iznenada ukresal blisk.

»Ker sem prebadata, hočete reči?« je zasikala.

Hlastno je oporekel:

»Ne! Temveč zato, ker me nočete razumeti.«

»Strašno duhovito je, delati se človeka, ki ga nihče ne razume!« Pred njenim prezirljivim pogledom se je rajši obrnil proč in ni odgovoril.

»Zdi se mi, da je vaših argumentov že konec!«

Porogljivo se je zasmejal. To je še bolj zbudlo kakor njegov srd.

»Kaj naj vam odgovorim? V vaši službi sem; že nekajkrat sem se vas drznil na to opozoriti.«

»O, ne mislite, da sem pozabila!«

Stopila je k avtu, vsemu oškropljenemu z blatom, si ga temeljito ogledala z vseh strani, nato je pa rekla na glas, da so jo vsi okoli nje morali slišati:

»Le poglejte, Jean! Ali ne vidite, v kako strašnem stanju je voz? Pri priči mi ga imate očistiti, še preden odidete na večerjo.«

»Nikar, hčerka, saj se tako ne mudi,« je odmahnil stari Kreuger že na stopnicah.

»Oprostite, oče, vendar ne gre, da bi voz vse noč ostal tak kakršnen je. Zato je prav, da ga Jean opere, preden odide. Če ga zapelje v garažo, ga ne bodo prej očistili kakor šele jutri zjutraj.«

Jean se je brez besede obrnil k Matiji, šoferju Suzaninega očeta.

»Ne zamerite, Matija,« mu je rekel, nič glasneje pa tudi nič tiše kakor po navadi. »Današnji izlet in nevihta sta mi šla nekoliko do živega. Truden sem. Stotak vam dam, ki mi ga je pravkar gospod obljubil — če namestu mene očistite avto, preden ga spravite v garažo.«

»Nič ne skrbi, prijatelj! Nocoj si si res zaslužil svoj počitek. Kar mirno pojdi na večerjo. Preden boš gotov, bom pa tudi jaz že opravil svoje delo, tako da boš lahko mirno spal.«

Suzana je kakor okamenela poslušala oba šoferja. Le predobro je pod navidezno dobrodušnostjo njunih besed čutila bodiko graje na njen rovaš. Grabilo jo je, da bi posegla vmes in zahtevala, da osnaži avto tisti, kdor je zanj odgovoren. Takrat so se pa njene oči srečale s hladnim pogledom mladega Rusa. Vsa srdita in togotna se je obrnila in šla.

### VIII

Drugo jutro se je Suzana že zelo zgodaj prikazala na dvorišču. Jean še ni bilo, zato je Matija pripeljal iz garaže oba avtomobila. Bila sta očiščena, da sta se svetila ko zrcalo.

»Snoči ste vi očistili moj avto, Matija?«

Šofer jo je nezaupno pogledal.

»Da... Upam da nisem nič hudega storil, če sem to napravil namestu utrujenega tovariša.«

»Kajpada ni bilo nič hudega; toda moj oče ne mara, da bi vaš tovariš prišel ob obljubljeno nagrado.«

»Hm... malo nerodna reč...«

»Nikakor ne. Oče mi je naročil, naj vam izročim stotak, ki vam ga je Jean obljubil. Ko bo on prišel, mu pa povejte, da vam je že gospod plačal.«

»Gospod je res dober, in zelo sem mu hvaležen, gospodična.«

Ta nagrada mu je prišla tako nepričakovano, da je le s težavo zajecjal zahvalo.

»Moj oče je zelo dober človek, ne pozabite tega, Matija!« je ljudo-milo rekla Suzana. »Vedite, da

Če želite ta roman dalje zasledovati, nam sporočite na naslov: Uprava »Družinskega tednika«, Ljubljana, Tyrševa cesta 29/I. (Poštni predal št. 345). Pričujoči ponatis romana je manj kakor polovica tega, kar ga je že do danes izšlo v »Družinskem tedniku«. Vsa ta nadaljevanja Vam lahko **takoj pošljemo,**

če nam nakažete po poštni nakaznici Din 40.— za polletno naročnino ali pa vsaj Din 20.— za četrt leta. V tem primeru boste že čez 2 ali **najkesneje čez 3 dni**

lahko brali naslednja nadaljevanja. Če se pa želite poprej seznaniti tudi z drugo vsebino »Družinskega tednika«, z našimi priznanimi in zanimivi članki z vseh delov sveta, z našimi kratkimi povestmi, novelami, dopisi itd., tedaj zahtevajte **zastonj in neobvezno**

eno številko na ogled. Priložili ji bomo položnico, da boste lahko poravnali naročnino. Ta pot je pa nekoliko daljša, ker Vam lahko šele tedaj pošljemo številke z naslednjimi nadaljevanji, ko prejmemo Vaše nakazilo.

služite pravičnemu gospodarju, ki želi, da so njegovi posli z njim zadovoljni.

>O, gospod Kreuger je res dober gospodar, je s prepričanjem pritrđil šofer. Ob tolikšni ljudskosti se mu je zamera sama od sebe raztopila.

>Prav je tako! Koj zdajle bom te vaše besede sporočila svojemu očetu. Spodobni se, da gospodar in njegovu posli vedo, kako drug o drugem mislijo.

In že je odhitela v hišo, kakor bi jo bilo sram, da se je spustila v tako dolg razgovor s podrejenim človekom.

>Očka! Ali bi sprejeli svojo hčer?

Suzana je pokukala pri vratih delovnega kabineta svojega očeta. Stari Kreuger se je obrnil na stolu.

>Kar naprej, hčerka! Saj me drugače ravno ne razvajaš; že več mesecev bo tega, kar si me poslednjič blagovolila počastiti s svojim obiskom.

>Prišla sem, da vas pokaram, je našobila usta in se hinavsko vsedla očetu na kolena.

>Kaj se je pa zgodilo?

>Saj veste, za Jezna gre. Snoči niste bili ravno spodobni z njim.

>Zakaj ne?

>Razalili ste ga!

>Ta je pa lepaj! Jaz sem ga razalil — ne ti?

>Moje še v poštev ne pride v primeri s tem, kar ste mu vi napravili.

>Ničesar se ne spomnim.

>Le malo pomislite: stotak ste mu obljubili.

>In kaj potem? Ali ga nisi tudi ti malo prej Matiji dala?

>To je pa druga reč. Matiji bi lahko zdajle dali stotak, pa potem spet in spet, tja do noči — pa se jih nikoli ne bi naveličal jemati!

Stari Kreuger se je zasmejal na glas.

>To ti rad verjamem!

>Vidite, Jean pa ni takšen.

>Menda vendar ni tak, da bi hotel zastoj delati?

>Tega ne trdim. Samo da pri njem ni vseeno, kako mu daste.

>Glej! Glej!

>Da... Snoči in primer sem prav dobro videla, da ste ga razalili.

>Verjemi mi, ralašč že ne.

>Verjamem, toda sami morate razumeti, da ne gre dajati stotaka takemu izjemnemu šoferju, ki vam po toli strašni nevihti pripelje hčer živo in zdravo domov. Današnji časniki pišejo, da je bilo več tucatov žrtve.

>Že vidim, da sem res premalo rekla. Dvakrat toliko bi bil moral obljubiti.

>Da... ali pa sto tisoč, ali pa milijon! Pri Jeanu človek nikdar prav ne ve, koliko mu je treba dati.

>Daj no... kaj se ti je mar zmesalo?

Z grozo je odrinil hčer od sebe, da jo je lahko bolje pogledal.

>Kaj še, očka! Ali ste že kdaj mislili na moje trgovsko ceno?

je popolnoma resno vprašala Suzana.

>Tvoje trgovsko ceno?

>Snoči, ko ste me čakali v skrbeh, bi bili dali tudi milijon, da se mi ne pripeti nesreča — in prav gotovo ne bi bili barantali, kaj ne? Ali zdaj razumete?

>Razumem samo to, da se že pet minut norčujete iz mene.

>Če vam povem, oče, da popolnoma resno mislim! Torej mislite, da bi bilo previsoko, če bi cenil življenje vaše hčerke na milijon?

>Nikar, otrok! Dvajset milijonov bi dal, vse svoje premoženje bi žrtvoval, da te rešim, če bi ti grozila nevarnost. Kako bi tudi mogel živeti brez svoje Suzane?

Glas se mu je zdajci utrgal. >Zaradi tebe, otrok moj, sem zmerom sanjal o bogastvu, zaradi tebe sem hotel biti milijonar, in rajši pridem pri priči ob vse, kakor da bi tebe izgubili!

>Vem, očka! Je toplo vzkliknila Suzana. >Toda nekoga poznam, ki me ceni natanko tako visoko kakor vi... samo da... je do dala nekam razočarano, >samo da pri njem ne gre za njegove denarje, temveč za tuje milijone.

>Res?... In kdo naj bi to bil?

Očeta je prešinilo, da ni Suzana nemara že našla snubca, toda hči je odkimala:

>Nekdo, ki ga vi prav gotovo ne cenite po pravi vrednosti. Človek, ki zna biti na moč neprijeten...

A vzlic temu ne morem reči, da bi bil napak. O meni modruje natanko tako kakor vi.

>To me veseli, je rekel oče in skril zehljaj. Pogovor ga je začel dolgačasiti. >In zdaj, Suzanica, kaj ne da me boš pustila pri miru? Vesel sem, da sem lahko malo s teboj pokramljal, zdaj moram pa pregledati pošto.

>In Jean?

>Saj sem rekel; dal mu bom dva stotaka.

>Tak res ne mislite na milijon? je udarila v smeh, čeprav bi bila rada ostala resna.

>Veš kaj, zdaj mi je pa te šale že zadosti.

>Skoda, meni je bila pa tako všeč. Vidite, očka, vsaj eno uro sem bila danes vesela in razposajena ko tička na veji.

In viharno je objela očeta in ga poljubila, nato se je pa nagnila k njemu na uho in mu nekaj na dolgo in na široko razlagala.

Stari Kreuger je prvi mah osupnil, razširil je oči iz hotel ugovarjati, toda hči mu je zaprla usta s poljubom. Naposled se je je pa vendar otrasel; vzol je iz žopa naočnike, kakor bi si je hotel natančneje ogledati, a ko je videl njene velike preseče oči, je zagodrnjal:

>Tak končaj že vendar! Saj vidim, da mi ne boš dala prej miru, dokler ne bom storil po tvoji volji.

>Torej velja, očka? V nič me boste dávali in udrhali po meni, zato boste pa njegove vrline tem bolj hvalili in mu svečano izjavili, da ga šole zdaj znate prav ceniti; in zato mu boste zvišali plačo na štiri tisoč kron na mesec.

Starega Kreugerja je vrglo pokoneu.

>Koliko si rekla?

>Štiri tisoč kron.

>Saj si noral!

>Dobro, pa pet tisoč, če vam je ljubše.

>Lepo te prosim, kje na svetu pa ima kateri šofer takšno plačo?!

>Ne zamorite, očka; šoferji mojih prijateljev dobe poleg plače še lepe posebne nagrade. Od mene nima Jean ničesar. Jaz re debi-vam ljubezenske pošte in ne hodim na skrivne sestanke; to se pravi, da se s strani Jean pač ne more nadejati napitnine.

>Z drugimi besedami: zato naj ga torej jaz z plačam kakor ministral!

>Da, oče, drugače ne vem, kako naj si ga ohranim. Vse moje prijatelje bodo popokale od zavisti, da imam takšnega kavalarja za šoferja. Molly vem, da bi mu dala sto tisoč kron na leto, samo da mi ga iztrga. Jaz sem si pa ravno njega vlepla v glavo. Ali ne bi bilo mar ponižujoče, če bi odšel od nas samo zaradi plače — kakor da smo taki berači?

>Nu, pa naj bo! Ne govoriva več o tem. Tvoj šofer bo imel štiri tisoč kron.

>Oče, saj ste vendar že pristali na pet tisoč!

Kreuger je srdito zagodrnjal.

>Ljudje me bodo imeli za bedaka, če bom plačeval takšne denarje šoferju!

>Nikar tako ne govorite, očka! Imeli vas bodo za vrstnika ameriških milijarderjev, ki ne gledajo na par dolarjev, če jih človek res zasluži!

>Ti si mi res prava! Zdej se mi pa izgubi, ko si že dosegla, kar si hotela; rekel sem ti že, da me dele čaka.

>Pa ne boste Jeanu niti z besedico omenili, da sem vam jaz tako svetovala?

>Ne bom.

>Prisežete?

>Če ti rečem, da ne bom, smrt božja! Kaj naj mu grem mar pripovedovat, da je moja hči prišla ob pamet zaradi šoferja, ki ga ji njene tovaršice zavidajo?

Ko je Suzana zaprla za seboj vrata očetovega kabineta, je obšla in se naslonila na zid. Vsa veselost je mahoma padla z nje kakor krinka, ki si jo človek strga z obraza.

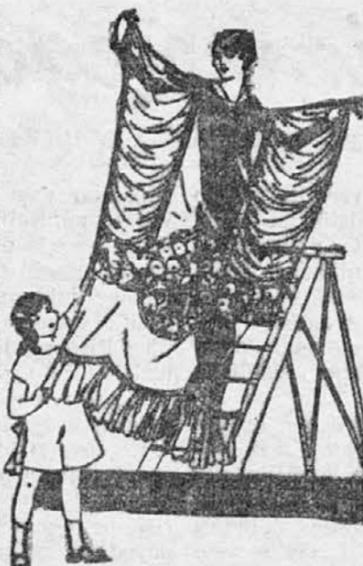
S kretujo, ki ji je ostala še iz otroških let, je prekrizala roke na prsih in zamrmrala:

>Pa bo vendarle vzel moj umazani denar!

In v njenih pred se zaverovanih črnih očeh se je zažiskala iskra zmagoslavja.

IX

Jean se je tisto jutro nekoliko zamudil. Matija je osupnil, ko



Za Veliko noč!

Razne zavese, stori, gardine, prti, garniture, preproge, predposteljnikl itd.

Po izredno znižanih cenah samo do praznikov A. & E. SKABERNE LJUBLJANA

je videl, da se je pripeljal s taksijem.

>Ali je gospodična že vprašala po meni?

>Ne še. Sicer je hodila tod okoli, toda tebe ni omnila.

>Tem bolj! O čiščenju avtomobila tudi ni govorila?

>Pač, rekla mi je, da sem prav storil, ker sem ga očistil namestu tebe.

>Nu, potem je pa v redu!... Saj res, Matija, dolžan sem vam sto kron, ki mi jih je gospod Kreuger vprico vas obljubil.

>To naj te nič ne skrbi, prijatelj. Ni še pol ure tega, kar sem jih dobil, in če me vse ne vara, se mi zdi, da je mister Pižol tudi tobi namenil stotak.

>Zakaj?

>Kaj vem! Menda noče, da bi prišel ob svoje nagrado, in naposled beseda je beseda, posebno pri kupčijskih ljudeh... Saj razumeš?

>Ali vam je sam to rekel?

>Net! Gospodična Pašteta mi je stvar prinesla na uho.

>Aha! Torej je ona po sredi... Njegovo blede čelo je nenadno prepregla globoka brazda. Ves dopoldan se je podil po opravkih za mlado Kreugerjevo. Zakaj neki gre in se v njegovi odsotnosti meša v njegove reči?

>Očitno je, da se hoče na vsak način odkrižati tega stotaka. Toda moti se, če misli, da ga pojdem terjat k njenemu očetu!

Tisti trenutek je bil mladi mož resnično srdit na milijonarjevo hčer.

Prav takrat se je prikazal pred garažo Kreugerjev osebni sluga in dostojanstveno sporočil: »Šofer-

ju gospodične Suzane, da bi gospod Kreuger rad z njim govoril in da ga prosil k sebi v pisarno.

Jean je mislil, da je slabo razumel; zato mu je moral komornik vabilo še enkrat ponoviti.

>Tako pridem, je nato odgovoril brez naglice. »Samo roke si še prej umijem.«

Nekaj časa je sirmel za komornikom, kako se z dostojanstvenim korakom izgublja, in se izpraševal, kakšna nevspečnost ga neki čaka. »Križ je bitj v službi, si je rekel sam pri sebi. »Tem večji, če človek tega ri vajen. Toliko pa rečem: kadar mi bo vsega preveč, jo pa pobrišem!«

Priljubljen na nič dobrega se je odpravil proti kabinetu nekdanjega konzervnega tovarnarja. Ko je šel čez dvorišče, je nehoté dvignil oči k oknom Suzaninega stanovanja.

>Morda me opazuje, skrita za zavese, je pomislil. Toda ponosno se je stresel in se vzravnal: »Daj no, kaj se neki toliko ukvarjaš s početjem te slabo vzgojene frajlice! Saj služba ni tako huda in par mesecev boš že kako prestal.«

Ko je prišel, so ga takoj odvedli v kabinet gospoda Kreugerja. Bil je gologlav, ker ni maral čepice mečkati v rokah.

>Govoriti moram z vami, prijatelj, je dejal milijonar in si pozorno ogledal mladega moža. Videl je, da je visok in vitek in da se mu obleka lepo poda.

Jean je imel škrobljen ovratnik in samovezrico, na nogah pa čevlje boljše kakovosti. Bil je res okusno napravljen in ni prav nič spominjal na navadnega šoferja.

>Moja hči ima prav, si je dejal tovarnar. »Fanta je vredno pogledati! Takle stasit mladenič na šoferskem sedelu ga res pihne!«

Kot ponosnemu bogatašu, ki si lahko privoščiti sleherno razkošje, mu ni niti na misel prišlo, da bi znal biti ta mož preveč zal za spremiljevalca njegovi dvajsetletni hčeri in da bi ga Suzana utegnile prijateljice zavidati še kako drugemu, ne samo kot šoferja. Ne, to mu ni niti na um prišlo. Navdajal ga je le ponos, da je njegova hči tako bogata, da si lahko privoščiti toli gosposkega šoferja.

>Premislil sem, ne bom vam dal obljubljene nagrade.

>Saj je risem prosil, gospod, je mirno odgovoril Jean, čeprav ga je ta uvod pripravil na najhujše.

>Vredni ste več kakor ta piškavi stotak, je povzel milijonar.

>Spretni ste, hladnokrvni in živce imate v oblasti; srečen sem, da vas lahko precenim po vaši pravi vrednosti.

>Gospod se mi preveč laska!... je osuplo zajecjal mladi Rus.

>Po drugi strani, je nadaljeval milijonar, imam pa hčer... edinko... Čeprav sem jo strašno razvadil, ima vendarle zlato srce in jo ljubim kakor nikogar drugega na svetu.

Jean se ni zgenil, čeprav ga je mikalo, da bi se pogljlivo nasmehnul. Vprašal se je, kam neki bo vse to pripeljalo.

>Vam sem jo zaupal, je nadaljeval Kreuger. »Strašna odgovornost je to. Upam, Jean, da ste si v svesti, kaj zahtevam od vas...«

>O, ne bojte se! je vzkliknil mladi mož.

>Da, vem, sposoben šofer ste in moja hči vas visoko ceni.

Prestal je, kakor bi iskal, kaj mu ima še povedati.

>Aha!

Popraskal se je za ušesom. Čedalje broznejše se mu je zdelo, da bi ponudil takšno plačo šoferju, ki se je sam zadovoljil z osemnajst sto kronami na mesec.

Njegovo obotavljanje šoferju ni ušlo, čeprav si ga ni znal razlagati. Toda stari Kreuger je bil kakor njegova hči: kadar se je za kaj odločil, ni nikoli dolgo pomišljal.

>Da, Jean, tole vam imam še povedati: rad bi videl, da bi z veseljem in vnmemo opravljal svojo službo; zato boste poslej imeli pet tisoč kron na mesec...«

>Kako ste rekli? je sirmel zajecjal mladi Rus.

>Pet tisoč, prijatelj! Toliko ste tudi vredni... Sposoben šofer ste, rekel sem vam že... Razen tega... nu, saj ste zadovoljni?

>Kaj ne bi bil! Samo izprašujem se, gospod, zakaj...«

>Nič se ne izprašujte! Čisto prirodno je, da so zasluge plačane po zaslugi...«

>Ves zmeden sem, gospod, in ne vem, kako naj se vam oddolžim...«

>Moja hči, saj razumete... Odgovornost, ki jo imate... Tako, zdaj pa pojdite, prijatelj, vesel sem, da sem vas mogel po zaslugi poplačati!

Jean se je opotekel, kakor bi bil pijan. Bil je že pri vratih, ko ga je Kreuger še enkrat poklical nazaj.

>Med nama, Jean; ali ni moja hči neznosna? Mislim, da vam dela mnogo preglavic.

Rus se je nehoté nasmehnul. Toda vprašanje mu je prišlo preveč nepričakovano, da bi znal kaj pametnega nanj odgovoriti.

>Gospodična je zelo ljubezniva, je dejal čez nekaj časa.

>Na žalost je pomanjkljivo vzgojena in to izrablja, kjer le more.

>Potem že rajši recimo, se je nasmehnul mladi mož, da je prelestno pomanjkljivo vzgojena; tega ji pa človek res ne more preveč zameriti.

Očetu se je zjasnil obraz. Stopil je k šoferju in ga prijateljsko potrepal po ramenu.

>Zadovoljen sem z vami, Jean. Zato bi me bolelo, če bi še zmerom kuhali zamero proti tej pokvarjenki... Zakaj snoči je bilo res malo prehudo, kar je z vami napravila.

Ko je Jean ostal sam v veži, je storil prav tako kakor eno uro poprej Suzana. Ustavil se je in se zamislil.

>Saj to ne more biti resnica, takšna sreča: pet tisoč kron na mesec!

A tisti mah mu je prišla Suzana na um.

>Ona je tista, ki je pregovorila svojega očeta... Mogoče je celo samo sebe očrnila, kdo vel Gotovo je to, da je znala tako napraviti, da sem vendarle vzel njen denar.

Njegove oči niso bile več tako trde; prizanesljivost je zasijala v njih.

>Da, našla je način, da sem moral vzeti njen denar... in ne najslabšega... skoraj bi rekel, prav sprejemljiv način!

Ravno se je vrnil v garažo, ko se je prikazala Suzana.

>Danes ste pa nekam pozni, Jean?

>Oprostite, gospodična, pobrigal sem se za tisto, kar ste mi naročili, in pri tem sem se bolj zamudil, kakor sem mislil.

>Imate kakšne novice?

>Se ne, toda v osem in štiri-desetih urah mislim, da se bo stvar kako uredila.

NADALJEVANJE

v „Družinskem tedniku“ št. 11 (21. marca 1935)

Ce želite ta roman dalje zasledovati, nam sporočite na naslov: Uprava »Družinskega tednika«, Ljubljana, Tyrševa c. 29/I. (Poštni predal št. 345). Pričujoči ponatis romana je manj kakor polovica tega, kar ga je že do danes izšlo v »Družinskem tedniku«. Vsa ta nadaljevanja Vam lahko

takoj pošljemo,

če nam nakažete po poštni nakaznici Din 40— za polletno naročnino ali pa vsaj Din 20— za četrt leta. V tem primeru boste že čez 2 ali

najkasneje čez 3 dni

lahko brali naslednja nadaljevanja.

Ce se pa želite poprej seznaniti tudi z drugo vsebino »Družinskega tednika«, z našimi priznanimi in zanimivimi članki z vseh delov sveta, z našimi kratkimi povestmi, novelami, dopisi itd., tedaj zahtevajte

zastonj in neobvezno

eno številko na ogled. Priložili ji bomo položnico, da boste lahko poravnali naročnino. Ta pot je pa nekoliko daljša, ker Vam lahko šele te pošljemo številko z naslednjimi nadaljevanji, ko prejmemo Vaše nakazilo.

»Družinski tednik«

Vsaka bo vesela in brez skrbi!



# Revija kabanica

## Revija plaščev

Pomlad je tu in novi plašči so tu. Nešteto novih vzorcev tkanin, nešteto novih fason, za vsako postavo imamo ustrezajoč plašč

Vse dame vabimo na neobvezen ogled pomladnih plaščev v II. nadstropju naše trgovine

Dežni plašč iz gumiranega platna, popolnoma se zapre, v lepih barvah  
Din 190'—

Plašč iz lodna, nosi se zaprt in odprt, primeren za sport in deževno vreme  
Din 296'—

Odjemalkam zunaj Zagreba pošljemo te dni naš novi katalog. Interesenti, ki še niso pri nas kupovali, naj zahtevajo naš poletni katalog. V njem bodo našli obilo priložnosti za ugoden nakup.

Pomladni plašč iz enobarvne tkanine z gumbi na dve vrsti in modernimi reverji. Podložen do spodaj  
Din 498'—

Raglan-paleto iz angleške tkanine, z bubi-ovratnikom in urezanimi žepi  
Din 440'—

Pomladni plašč iz angora tkanine v svetlejši ali temnejši sivi barvi, ves podložen  
Din 320'—

Plašč za pomlad iz enobarvne drap-tkanine (dobra imitacija kamelje dlake), lepo izdelan, brez podloge  
Din 398'—

Sportni plašč iz vzorčaste tkanine, moška fasona, brez podloge  
Din 165'—

Isti plašč, podložen do spodaj  
Din 235'—

Pomladni plašč iz angleške tkanine, modernega kroja s pripadajočo samoveznicco, ves podložen  
Din 780'—

Din 560'—

Din 690'—

**Kastner & Ohler**  
Zagreb.

Interesenti, ki še niso pri nas kupovali, naj zahtevajo naš poletni katalog. V njem bodo našli obilo priložnosti za ugoden nakup

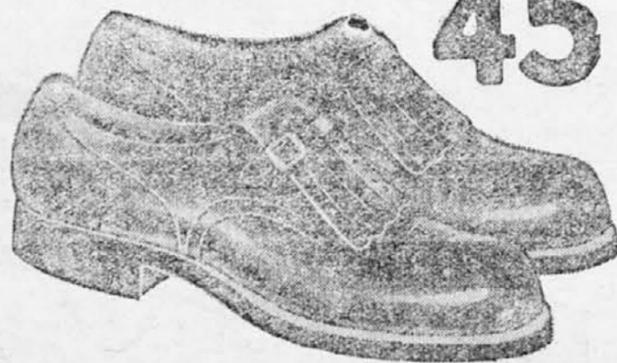
99



79



45

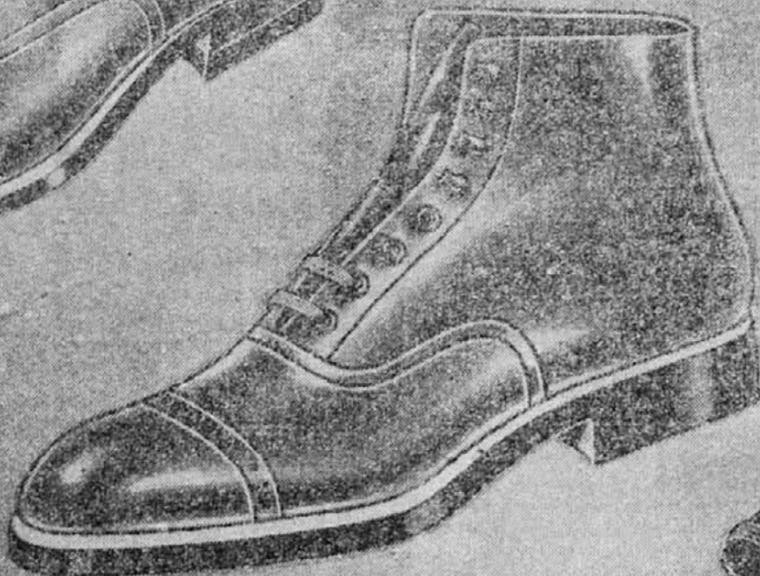


*Nas  
cilj je  
postreči Vam  
z dobro in  
ceneno  
obutvijo*

79



99



**BRATUŠA**